

ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม

สารนิพนธ์
ของ
นางพรศรี บรรณกุลโรจน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
เมษายน 2547
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

340,1523

พ.ศ. 2547

ร.3

ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม

บทคัดย่อ

ของ .

นางพรศรี บรรณกุลโรจน์

2547 ก.ย. 2547

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

เมษายน 2547

h 250513

พรศรี บรรณกุลโรจน์. (2547). ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม. สารนิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
กรรมการควบคุม : อาจารย์ ดร.นิยะดา จิตต์จรัส

การศึกษาในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน
มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ในกลุ่มรวมและกลุ่มจำแนกตามสาขาวิชา รวมทั้งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง
พฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อค้นหาองค์ประกอบพฤติกรรมทางการเรียนที่
สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ทั้งหมดจากโรงเรียน
ลาดปลาเค้าพิทยาคม จังหวัดกรุงเทพมหานคร ภาคการเรียนปกติ ปีการศึกษา 2546 เครื่องมือที่ใช้ใน
การศึกษาคือแบบสำรวจข้อมูลทั่วไป และแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยปรับ
มาจากแบบสำรวจ Learning and Study Strategies Inventory (LASSI) 10 ด้าน คือ 1) ทักษะคติทาง
การเรียน 2) แรงจูงใจในการเรียน 3) การจัดการเวลาในการเรียน 4) ความวิตกกังวลในการเรียน 5)
การมีสมาธิและความเอาใจใส่ต่อการเรียน 6) กระบวนการสร้างและใช้ความรู้ 7) การเลือกใจความ
สำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ 8) การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน 9)
การทดสอบตัวเอง การทบทวนและการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน 10) กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียม
ตัวสอบ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ F-test และทดสอบต่อเป็นรายคู่ด้วยวิธี Tukey วิเคราะห์ความสัมพันธ์
ด้วย Pearson product-moment correlation coefficient และ Multiple Regression แบบ Stepwise

ผลการศึกษาพบว่าพฤติกรรมการเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดคือด้านทัศนคติทางการเรียน
ส่วนคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดคือด้านความวิตกกังวลในการเรียนและด้านการจัดการเวลาในการเรียนตาม
ลำดับ นักเรียนต่างสาขาวิชากันจะมีพฤติกรรมการเรียนต่างกันในด้านทัศนคติทางการเรียน และด้าน
ความวิตกกังวลในการเรียน โดยพบว่านักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศสมีทัศนคติทางการเรียนดีกว่า
นักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-คณิต และสาขาภาษาไทย-สังคม ส่วนนักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-คณิตมี
ความวิตกกังวลในการเรียนสูงกว่านักเรียนสาขาวิชาภาษาไทย-สังคม

นอกจากนี้ยังพบอีกว่าพฤติกรรมการเรียนทุกด้านรวมทั้งด้านความวิตกกังวลทางการเรียนมี
ความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อีกทั้งพฤติกรรมการเรียนด้านที่สามารถทำนาย
เกรดในแต่ละกลุ่มสาขาวิชาขึ้นกับกลุ่มนักเรียนหรือสาขาวิชา ดังนี้

กลุ่มรวมได้แก่ด้านการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ด้านความวิตกกังวล
ในการเรียน และด้านการทดสอบตัวเอง การทบทวนและการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน

กลุ่มสาขาวิชาชีพ-คณิต คือ ด้านกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ

กลุ่มสาขาอังกฤษ - คณิต คือ ด้านการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน

กลุ่มสาขาวิชาอังกฤษ - ฝรั่งเศส คือ ด้านทัศนคติทางการเรียน

กลุ่มสาขาวิชาภาษาไทย-สังคม คือ ด้านการทดสอบตัวเอง การทบทวนและการเตรียมตัวก่อน
เข้าเรียน

LEARNING BEHAVIOR FACTORS AS RELATED TO ACHIEVEMENT OF
GRADE 11 STUDENTS AT LADPLAKAOPITTAYAKOM SCHOOL

AN ABSTRACT

BY

Mrs.PORNSRI BUNNAGULROTE

Presented in Partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Developmental Psychology
at Srinakharinwirot University

April 2004

Pornsri Bunnagulrote. (2004). *Learning Behavior Factors as Related to Achievement of Grade 11 Students at Ladplakaopittayakom School*. Master's Projects, M.Ed. (Development Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor : Dr.Niyada Chittcharat.

The purposes of this research were to study and to compare learning behavior of grade 11 students in total group and among subgroups with different programs. In addition, this research studied the relationship between learning behavior factors and academic achievement through searching learning behavior factors that could predict the academic achievement.

The samples of this study were grade 11 students at Ladplakaopittayakom School of Academic Year 2003. The instruments in this study were a survey of general data and a Learning Behavior Inventory adapted from Learning and Study Strategies Inventory (LASSI). The Inventory consisted of 10 subscales : 1) Attitude Scale 2) Motivation Scale 3) Time Management Scale 4) Anxiety Scale 5) Concentration Scale 6) Information Processing Scale 7) Selecting Main Ideas Scale 8) Study Aids Scale 9) Self-Testing Scale 10) Test Strategies Scale. The data were analyzed by F-test, Pearson product-moment correlation coefficient and stepwise multiple regression .

The findings were: the highest subscale score of learning behavior was Attitude Scale. On the other hands, Anxiety subscale and Time Management subscale were the lowest scores. Students from different programs had different learning behavior in Attitude Scale and Anxiety Scale. It was revealed that students from English-Frence program had higher scores on Attitude Scale than students from English-Math and Thai-Social program. Meanwhile, students from English-Math had higher scores on Anxiety Scale than students from Thai-Social program. Besides, it was found that all of learning behaviors including Anxiety Scale were positively related to academic achievement. In addition, learning behavior scales were able to predict academic achievement as follow.

In total group of grade 11 students, the predictors were Study Aid Scale, Anxiety Scale and Self-Testing Scale. For the Math-Science program students, the predictor was Test Strategies Scale. For the English-Math program, the predictor was Study Aids Scale. For

the English-Frence program, the predictor was Attitude Scale and for the Thai-Social program, the predictor was Self-Testing Scale.

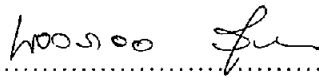
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

(อาจารย์ ดร. นิยะดา จิตต์จรัส)

ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร

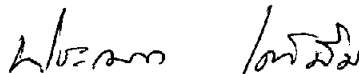
(รองศาสตราจารย์ ดร. นวลละออ สุภาผล)

คณะกรรมการสอบ

ประธาน

(อาจารย์ ดร. นิยะดา จิตต์จรัส)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

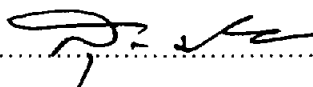
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประณต คำจิม)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(รองศาสตราจารย์สุภา ปานเจริญ)

วันที่ ๕๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.นิยะดา จิตต์จรัส อาจารย์ที่ปรึกษาและประธาน
ควบคุมปริญญาานิพนธ์ ที่ได้สละเวลาให้ความรู้และคำแนะนำจนสารนิพนธ์เล่มนี้เสร็จสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ประณต เค้าจิม และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดา
วัลย์ เกษมเนตร ที่กรุณาเป็นกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ในครั้งนี้ และอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์
ประสาทวิชา ความรู้ต่างๆให้กับผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อวิชัย คุณแม่สุดา คุณแม่สุวิไล และ พี่น้องตระกูลพรบัญชาที่
ให้กำลังใจสนับสนุนมาตลอด

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อเช็กนิ่ม แซ่แต้ คุณแม่รัชนี แซ่เตียว และครอบครัว
บรรณกุลโรจน์ทุกคนสำหรับร่างกายและแรงใจอันเต็มเปี่ยม

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ศศิธร สิงห์คำ สำหรับความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบ
ความเที่ยงตรงของเครื่องมือจนได้เครื่องมือที่มีคุณภาพ

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์พัชนีพร สมานมิตรสำหรับความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
รวมทั้งคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการทำงานวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณอาจารย์กัมปนาท และคุณรัตนวรรณ บริบูรณ์ สำหรับจุดเริ่มต้นที่มหาวิทยาลัย
แห่งนี้พร้อมๆกับการเป็นกัลยาณมิตรที่ดี

ขอขอบคุณคุณวรรณฯ สุทธิโกที่สนับสนุนการเรียนของผู้วิจัยรวมทั้งเพื่อน ๆ ทุกท่านที่มี
ส่วนเกี่ยวข้องกับสารนิพนธ์เล่มนี้

และสำหรับคนสำคัญที่สุดที่ทำให้มีวันนี้ เด็กชายกมนนัทธ ผู้เป็นความหวัง และ
คุณกীরติ บรรณกุลโรจน์ ผู้เป็นกำลังใจ และคอยช่วยเหลือ เอาใจใส่ผู้วิจัยเสมอมา

พรศรี บรรณกุลโรจน์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
	ความสำคัญของการวิจัย.....	3
	ขอบเขตของการวิจัย.....	4
	นิยามศัพท์ปฏิบัติการ.....	5
2	ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
	พฤติกรรมการณ์เรียน.....	9
	ความหมายของพฤติกรรมการณ์เรียน.....	9
	ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์เรียน	10
	แบบประเมินพฤติกรรมการณ์เรียน.....	12
	แบบประเมินพฤติกรรมการณ์เรียนที่ใช้ในงานวิจัยในประเทศไทย.....	12
	แบบประเมินพฤติกรรมการณ์เรียนและกลยุทธ์ในการเรียน.....	12
	พฤติกรรมการณ์เรียนกับสาขาวิชาเรียน.....	15
	ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการณ์เรียนกับการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	16
	ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	18
	ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	19
	ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเวลาในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	21
	ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	23
	ความสัมพันธ์ระหว่างการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	25
	ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการสร้างและใช้ความรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	26

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ) ความสัมพันธ์ระหว่างการเลือกใจความสำคัญ และจดจำเนื้อหา	
บทเรียนที่สำคัญ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	27
ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือใน	
การเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	30
ความสัมพันธ์ระหว่างการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัว	
ก่อนเข้าเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	31
ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ	
กับผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน.....	32
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	34
ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	34
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	34
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	38
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	40
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	40
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
5 สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ.....	60
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	60
สมมติฐานการวิจัย.....	60
วิธีดำเนินการศึกษา.....	61
สรุปผลการวิจัย.....	62
อภิปรายผล.....	64
ข้อเสนอแนะ.....	71

สารบัญ (ต่อ)

บทที่

หน้า

บรรณานุกรม.....	73
-----------------	----

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก. แบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษา.....	83
---	----

ภาคผนวก ข. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปร.....	90
--	----

ประวัติย่อผู้วิจัย.....	96
-------------------------	----

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	จำนวนนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม จำแนกตามเพศ และสาขาวิชา.....	42
2	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมกรเรียนในด้านรวมและในรายด้าน ของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม.....	43
3	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมกรเรียนในด้านรวมและในรายด้าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสาขาวิชาคณิต-วิทย์.....	44
4	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมกรเรียนในด้านรวมและในรายด้าน รายด้าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-คณิต.....	45
5	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมกรเรียนในด้านรวมและใน รายด้าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศส.....	46
6	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมกรเรียนในด้านรวมและใน รายด้าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสาขาวิชาภาษาไทย-สังคม.....	47
7	แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ที่มีสาขาวิชาต่างกัน.....	48
8	แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมกรเรียนด้านทัศนคติทางการเรียนของนักเรียน มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมที่มีสาขาวิชาต่างกัน.....	50
9	แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมกรเรียนด้านความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียน มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมที่มีสาขาวิชาต่างกัน.....	50
10	ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (r_{xy}) ระหว่างพฤติกรรมกรเรียนด้านรวมและด้านย่อย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามสาขาวิชา	51
11	ผลการวิเคราะห์หัตถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression) ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้พฤติกรรมกรเรียนของนักเรียนชั้นปีที่ 5 ในกลุ่มรวมทุกสาขาวิชาเป็นตัวทำนาย.....	53

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

12 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression) ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นปีที่ 5 สาขาวิชาวิทย-คณิต โดยใช้พฤติกรรมการเรียนเป็นตัวทำนาย	54
13 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression) ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นปีที่ 5 สาขาวิชาอังกฤษ-คณิต โดยใช้พฤติกรรมการเรียนเป็นตัวทำนาย.....	55
14 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression) ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นปีที่ 5 สาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศส โดยใช้พฤติกรรมการเรียนเป็นตัวทำนาย.....	56
15 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression) ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นปีที่ 5 สาขาวิชาภาษาไทย-สังคม โดยใช้พฤติกรรมการเรียนเป็นตัวทำนาย	57
16 ตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทุก สาขาวิชาและในแต่ละสาขาวิชา.....	58

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

โลกปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและกำลังพัฒนาไปสู่ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วซึ่งต้องอาศัยผู้ที่มีความรู้ความสามารถ การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ เป็นรากฐานสำหรับช่วยให้บุคคลสามารถก้าวไปสู่ความสำเร็จ สุข ความเจริญทั้งปวง และช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไปตามแนวทางที่พึงประสงค์ เหมาะกับกาลเวลาและบริบทสังคมไทย (สำนักงานคณะกรรมการแห่งชาติ. 2535 : 5)

การศึกษาในปัจจุบันเป็นการเรียนรู้แบบตลอดชีวิต แต่การศึกษาลึกยังคงเป็นลักษณะระบบในสถาบันการศึกษา โดยเฉพาะระดับมัธยมศึกษาเป็นระดับที่วางพื้นฐานความรู้ที่จะนำไปศึกษาต่อในระดับสูงและสำหรับจะออกไปประกอบอาชีพ ดังที่ขวัญเรือน อาชวีบุญ (2527 : 67) กล่าวว่า การศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าระดับอื่นๆ และเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อ เป็นตัวเชื่อมที่สำคัญที่จะทำให้มาตรฐานการศึกษาของทรัพยากรคนมีประสิทธิภาพได้มากน้อยเพียงใด เพราะนักเรียนมัธยมเป็นวัยรุ่นที่มีความเชื่อ ศรัทธาและหลงใหลในสิ่งที่เขาเชื่อมั่นและถูกปลูกฝัง ซึ่งความคิดและความเชื่อเหล่านี้จะพัฒนาต่อไปเมื่อทรัพยากรคนเหล่านี้เจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่

ประเด็นที่ยังคงได้รับความสนใจในการนำมาศึกษามาตลอดคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพราะเป็นแนวทางในการส่งเสริมให้นักเรียนใช้ความสามารถและศักยภาพในตัว/อีกทั้งปัญหาสำคัญทางการศึกษาอย่างหนึ่งที่พบคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่ำซึ่งมีสาเหตุมาจากพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนไม่เหมาะสม (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2526 : 26) เช่น ขาดความตั้งใจเรียน ไม่เข้าใจบทเรียน และไม่สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้พฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมในด้านอื่นเช่น ขาดความเอาใจใส่ในการเรียน ไม่ตั้งใจฟังครูอธิบาย ไม่ถามคำถามหรือตอบคำถามที่เกี่ยวกับบทเรียน (ศศวรรณ เทศศรีเมือง. 2535 : 1) เป็นการรบกวนการสอนของครู และทำให้นักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

จากการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่ามีหลายองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องได้แก่องค์ประกอบด้านสติปัญญาซึ่งติดตัวมาแต่กำเนิด และด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา (เอมอร จังศิริปรกรณ์. 2542 : 28) ซึ่งองค์ประกอบด้านที่ไม่ใช่สติปัญญาได้แก่ ทศนคติในการเรียน แรงจูงใจ นิสัยในการเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมการเรียนที่สามารถปรับปรุงและพัฒนาได้

แมดดอกซ์ (Maddox. 1963 : 11) กล่าวถึงวิธีการเรียนว่าเป็นเรื่องเฉพาะบุคคลและมีความจำเป็นมาก พฤติกรรมทางการเรียนหรือวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพนั้นเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนกล่าวคือ นักเรียนที่เรียนดีนั้น ไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดมาก แต่ต้องเป็นคนที่ต้องรู้จักใช้เวลา ต้องรู้จักวิธีเรียน วิธีทำงานให้ได้ผลดีเช่นเดียวกับเซเกลกา (Cegelka. 1995 : 228-229) กล่าวถึงการศึกษาว่านักเรียนจะประสบความสำเร็จทางการเรียนได้ต้องมีพฤติกรรมการเรียนที่นักเรียนต้องปฏิบัติเอง เช่น มาก่อนเวลาเรียน เตรียมอุปกรณ์ให้พร้อม ทำงานตามเวลาที่เหมาะสม ทำการบ้านให้เรียบร้อย เป็นต้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมทางการเรียนเป็นสิ่งสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีความหมายของพฤติกรรมการเรียนในงานวิจัยอื่นหมายถึงการปฏิบัติตัวทางการเรียนของนักเรียนทั้งในห้องและนอกห้องเรียน

พฤติกรรมการเรียนมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องหลายด้าน ดังจะเห็นได้จากโครงสร้างของแบบประเมินพฤติกรรมการเรียน The Learning and Study Strategies Inventory (LASSI) ซึ่งสร้างโดย แคลร์ อี เวินสไตน์, เดวิด อาร์ พาล์มเมอร์ และ แอนน์ ซี ชูลท์ (Claire E. Weinstein, David R. Palmer and Ann C. Schulte) สร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1987 ที่สามารถประเมินตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน 10 ด้าน ประกอบด้วย ทักษะคติทางการเรียน (Attitude) แรงจูงใจในการเรียน (Motivation) การจัดการเวลาในการเรียน (Time Management) ความวิตกกังวลในการเรียน (Anxiety in learning) การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน (Concentration) กระบวนการสร้างและใช้ความรู้ (Information Processing) การเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ (Selecting Main Ideas) การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (Study Aids) การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน (Self Testing) กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ (Test Strategies)

อย่างไรก็ดีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนที่ผ่านมาในประเทศไทยนั้นมีการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องเพียงบางด้าน เช่นงานวิจัยของทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541) ที่ศึกษาตัวแปรด้านทัศนคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน สิริพร ดาวัน (2540) ศึกษาตัวแปรความขยันหมั่นเพียรในการเรียน ทักษะคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งยังไม่ครอบคลุมตัวแปรทุกด้าน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำแบบประเมินพฤติกรรมการเรียน The Learning and Study Strategies Inventory (LASSI) มาใช้เพื่อเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนในแต่ละด้าน นอกจากนี้การนำ

ไปใช้และให้คะแนนสามารถทำได้โดยง่ายโดยให้นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 เป็นผู้ทำการประเมินตนเอง ส่วนผู้วิจัยจะเป็นผู้ให้คะแนนและประเมินผล

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 เนื่องจากนักเรียนได้ผ่านการปรับตัวทางการเรียนมาแล้วในมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 และไม่ได้อยู่ในช่วงการเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยในมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ผลลัพธ์ที่คาดว่าจะได้รับในงานวิจัยครั้งนี้เพื่อให้อาจารย์ประจำชั้นและอาจารย์แนะแนว ผู้ให้คำปรึกษาสามารถนำมาใช้เพื่อปรับปรุงหลักสูตรตลอดจนการพัฒนาการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาไทยในปัจจุบัน และยังเป็นการพัฒนาคุณภาพประชากรของประเทศให้สูงขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ในกลุ่มรวม และจำแนกตาม สาขาวิชา
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางการเรียนระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ทั้งในกลุ่มรวม และจำแนกตามสาขาวิชา
4. เพื่อค้นหาองค์ประกอบพฤติกรรมทางการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ในแต่ละสาขาวิชา

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการศึกษาทำให้ทราบถึงพฤติกรรมทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 และความเกี่ยวข้องกันระหว่างพฤติกรรมทางการเรียนแต่ละด้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งข้อมูลดังกล่าวเป็นประโยชน์สำหรับอาจารย์แนะแนวและอาจารย์ที่ปรึกษา สามารถนำข้อมูลไปใช้ในการให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และเป็นการส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ดีอยู่แล้วให้ดีขึ้นกว่าเดิม นอกจากนี้ผลจากงานวิจัยในครั้งนี้ยังเป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อใช้ในการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสาขาวิชาของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมกรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบด้วยสาขาวิชา 4 สาขา ได้แก่ สาขาวิชาวิทย์-คณิต สาขาอังกฤษ-คณิต สาขาอังกฤษ-ฝรั่งเศส และสาขาภาษาไทย-สังคม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนมัธยมชั้นปีที่ 5 ปีการศึกษา 2546 ทั้งหมด จากโรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 173 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

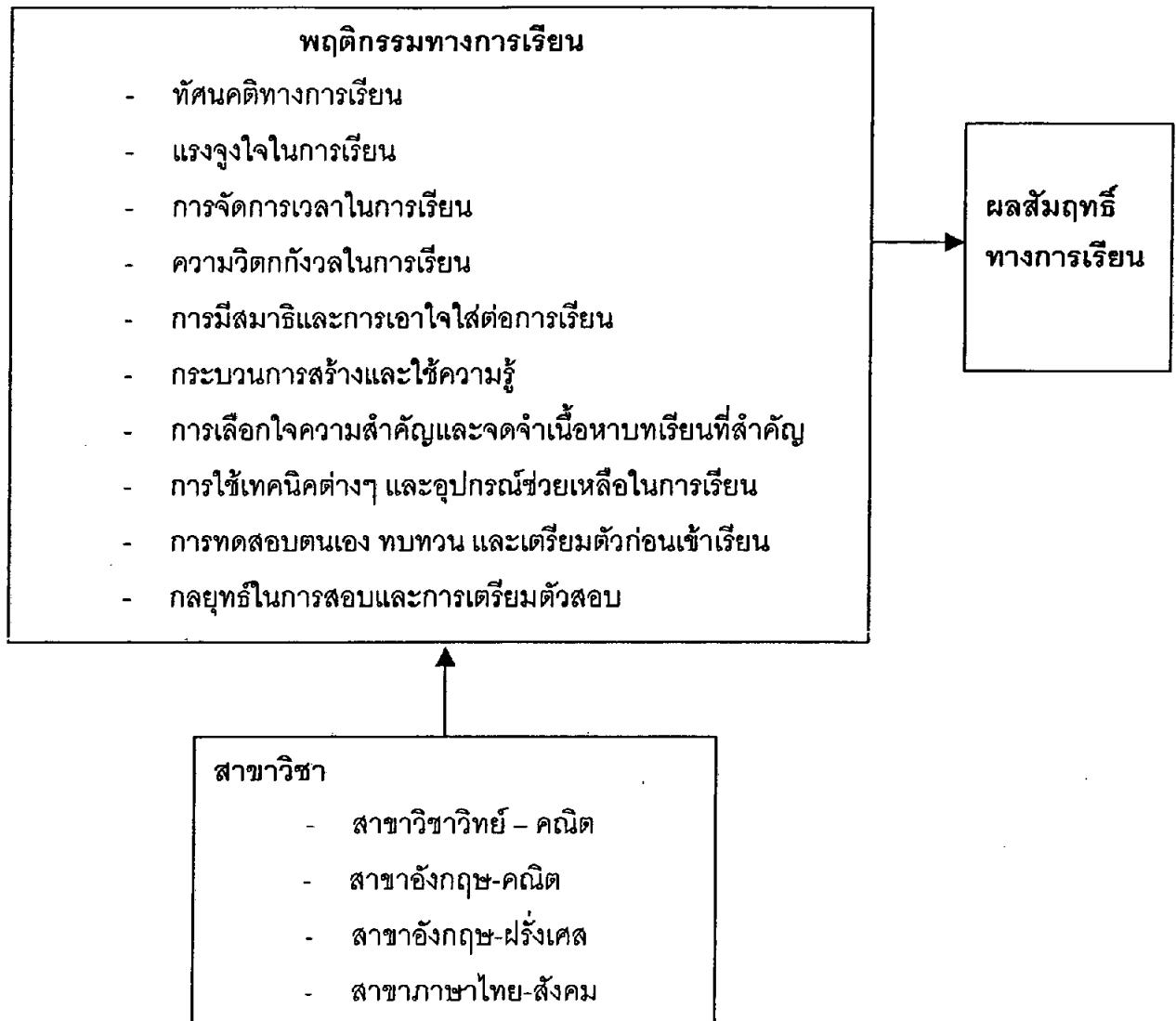
1. พฤติกรรมการเรียนเป็นตัวแปรตามของจุดมุ่งหมายของการวิจัยข้อ 1 และข้อ 2 และเป็นตัวแปรต้นของจุดมุ่งหมายของการวิจัยข้อ 3 โดยแบ่งเป็น 10 ด้าน ดังนี้

- 1.1 ทศคติทางการเรียน (Attitude)
- 1.2 แรงจูงใจในการเรียน (Motivation)
- 1.3 การจัดการเวลาในการเรียน (Time Management)
- 1.4 ความวิตกกังวลในการเรียน (Anxiety in learning)
- 1.5 การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน (Concentration)
- 1.6 กระบวนการสร้างและใช้ความรู้ (Information Processing)
- 1.7 การเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ (Selecting Main

Ideas)

- 1.8 การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (Study Aids)
 - 1.9 การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน Self Testing)
 - 1.10 กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ (Test Strategies)
2. สาขาวิชา เป็นตัวแปรต้นของจุดมุ่งหมายการวิจัยข้อ 2 ได้แก่
- 2.1 สาขาวิชาวิทย์ - คณิต
 - 2.2 สาขาอังกฤษ-คณิต
 - 2.3 สาขาอังกฤษ-ฝรั่งเศส
 - 2.4 สาขาภาษาไทย-สังคม
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็น ตัวแปรตามของจุดมุ่งหมายการวิจัยข้อที่ 3

กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

พฤติกรรมทางการเรียน หมายถึง การปฏิบัติตนต่อการเรียน ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมทางการเรียนหลายประการ ได้แก่ ทักษะคิดทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียน การจัดการเวลาในการเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน กระบวนการสร้างและใช้ความรู้ การเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ การใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน การทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน และกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. **ทัศนคติทางการเรียน** หมายถึง ตัวกำหนดแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมของบุคคลในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบวิชาและกิจกรรมที่เรียน หรือเลือกเรียนแต่เฉพาะวิชาที่ชอบ ทัศนคติทางการเรียนที่ดี คือให้ความสนใจ เอาใจใส่กับการเรียน ทัศนคติทางการเรียนไม่ดีคือ ไม่ชอบกิจกรรมและวิชาที่เรียน รวมทั้งรู้สึกว่าการเรียนไม่มีคุณค่า สับสนและลังเลต่อเป้าหมายในการเรียน

2. **แรงจูงใจในการเรียน** หมายถึง การมีแรงกระตุ้น หรือมีความพยายามในการเรียน และกิจกรรมทางการเรียน แม้จะรู้สึกไม่ชอบวิชาที่เรียนหรือรู้สึกเบื่อก็จะพยายามเรียนจนจบ เมื่อพบบทเรียนที่ยากก็ไม่ท้อถอย มีการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน และวางแผนเป้าหมายหรือเกณฑ์ในการเรียนให้ตนเองในระดับสูง

3. **การจัดเวลาในการเรียน** หมายถึง การที่นักเรียนสามารถวางแผนและจัดเวลาในการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ใช้เวลาในระหว่างชั่วโมงเรียนให้มีประโยชน์ต่อการเรียนมากกว่าที่จะใช้เวลาอยู่กับเพื่อน มีการวางแผนการเรียนที่ดี เช่นอ่านหนังสือเตรียมตัวก่อนสอบโดยไม่ผัดวันประกันพรุ่ง

4. **ความวิตกกังวลในการเรียน** หมายถึง การที่นักเรียนแสดงความเครียดขณะเรียน และวิตกกังวลในขณะที่เรียนหรือในขณะที่สอบ กังวลใจและสับสนจนไม่สามารถทำข้อสอบได้เต็มที่ แม้จะเตรียมตัวมาอย่างดีก็ยังไม่รู้สีกังวลว่าจะสอบไม่ผ่าน ความวิตกกังวลรบกวนสมาธิ

5. **การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน** หมายถึง การที่นักเรียนสามารถรวบรวมสมาธิและสนใจสิ่งที่เรียน โดยไม่รู้สีก่กรวนกระวนกระวายใจ อารมณ์ไม่ดี วอกแวกง่าย ใจลอย หรือคิดถึงสิ่งอื่น เนื่องจากปัญหาต่างๆ นอกโรงเรียน เช่น ความรัก การเงิน เป็นต้น

6. **กระบวนการสร้างและใช้ความรู้** หมายถึง การค้นหาความรู้และใช้เหตุผลของนักเรียนซึ่งเชื่อมโยงโดยการหาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่เรียนกับประสบการณ์เดิมและสถานการณ์จริง เนื้อหาสำคัญในสิ่งที่เรียนหรือสิ่งที่ทราบมาก่อน เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่แล้วนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนและในชีวิตประจำวัน

7. **การเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ** หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะข้อมูลที่สำคัญ และสรุปใจความสำคัญออกจากรายละเอียด ขณะฟังคำบรรยาย และขณะอ่านหนังสือ

8. **การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน** หมายถึง การนำยุทธวิธีหรือเทคนิคในการเรียนมาใช้โดยการขีดเส้นใต้ ให้ความสำคัญกับประโยคแรกและประโยคสุดท้ายของย่อหน้า วาดรูป หรือสเก็ตรูป ใช้แผนภูมิ แผนผัง ตารางเพื่อสรุปเนื้อหา ใช้หัวข้อแยก

ประเด็นในการอ่าน รวมกลุ่มตีความ ทบทวนวิชาที่เรียน และนำเสนอจุดคำบรรยายมาเปรียบเทียบกับเพื่อนว่าถูกต้องหรือไม่

9. การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน หมายถึง การทดสอบตนเองโดยการตั้งคำถาม เพื่อทดสอบว่าเข้าใจบทเรียนหรือไม่ ทบทวนบทเรียนทั้งก่อนหรือหลังเข้าเรียน และตรวจสอบการบ้านที่ได้รับมอบหมาย

10. กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ หมายถึง การที่นักเรียนนำยุทธวิธีหรือเทคนิคมาใช้ในการสอบโดยการเตรียมตัวสอบ เช่นการสรุปคำบรรยาย จดจำกฎ ไวยากรณ์ คำศัพท์ และสูตรพร้อมทั้งทำความเข้าใจ ปรับสิ่งต่างๆ ให้เข้ากับวิชาเรียน และนักเรียนมีการเตรียมตัวก่อนสอบโดยการอ่านหนังสือให้ครบถ้วนตรงกับข้อสอบและเข้าใจคำถามข้อสอบ

พฤติกรรมกรรมการเรียนที่กล่าวมาข้างต้นนี้สามารถวัดได้จากแบบประเมินพฤติกรรมทางการเรียนซึ่งว่าที่ร้อยตรีสิงห์ ไทวงศ์ (2544)ปรับมาจากแบบประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียน The Learning and Study Strategies Inventory (LASSI) และผู้วิจัยได้ทำการปรับให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จในการเรียนซึ่งประเมินได้จากคะแนนเฉลี่ยสะสมที่นักเรียนทำได้จากสมุดรายงานผลการเรียน เมื่อสิ้นการศึกษาภาคต้นปีการศึกษา 2546

สาขาวิชาที่เรียน หมายถึงสาขาวิชาที่นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 เรียนอยู่ โดยนักเรียนจะเป็นผู้กรอกข้อมูลในแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป สาขาวิชาที่เรียนประกอบด้วย

1. สาขาวิชาวิทย์-คณิต
2. สาขาวิชาอังกฤษ-คณิต
3. สาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศส
4. สาขาวิชาภาษาไทย-สังคม

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนมัธยมชั้นปีที่ 5 ที่มีสาขาวิชาต่างกันมีพฤติกรรมกรรมการเรียนต่างกัน
2. พฤติกรรมกรรมการเรียนแต่ละด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยกเว้นด้านความวิตกกังวลที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. พฤติกรรมกรรมการเรียนอย่างน้อย 2 ด้าน ร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นปีที่ 5 ในแต่ละสาขาวิชา

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

1. พฤติกรรมการเรียน

- 1.1 ความหมายของพฤติกรรมการเรียน
- 1.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน

2. แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน

- 2.1 แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนที่ใช้ในงานวิจัยในประเทศไทย
- 2.2 แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนและกลยุทธ์ในการเรียน (Learning and Study Strategies Inventory : LASSI)

3. พฤติกรรมการเรียนกับสาขาวิชาเรียน

4. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- 4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดเวลาในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 4.4 ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 4.5 ความสัมพันธ์ระหว่างการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการสร้างและใช้ความรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 4.7 ความสัมพันธ์ระหว่างการเลือกใจความสำคัญ และจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 4.8 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 4.9 ความสัมพันธ์ระหว่างการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 4.10 ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. พฤติกรรมการเรียน

1.1 ความหมายของพฤติกรรมการเรียน

พฤติกรรมการเรียนได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลายความหมาย และมีคำที่เกี่ยวข้อง และมีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น นิสัยในการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำเสนอความหมายพฤติกรรมการเรียนและนิสัยการเรียน ไว้ดังนี้

สุมานิน รุ่งเรืองธรรม (2522 : 33) กล่าวถึงพฤติกรรมในการเรียนของผู้เรียนว่า มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้เรียนให้มีความเจริญสูงสุด โดยผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ จึงสรุปได้ว่าพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนคือ สิ่งที่คุณคณกระทำขณะที่เรียนนั่นเอง

ธีรยุทธ์ เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา (2525 : 33) ได้อธิบายความหมายและลักษณะของพฤติกรรมการเรียนพอสรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียน หมายถึง การกระทำหรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกเพื่อมุ่งพัฒนาในด้านความรู้ เจตคติ และทักษะตามจุดมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้ในวิชาต่างๆ

โสภา ชูพิกุลชัย (2528 : 111) ให้ความหมายของพฤติกรรมการเรียนว่า หมายถึง การกระทำ หรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกในการเรียน การตอบสนองหรือปฏิกิริยาที่นักเรียนมีต่อประสบการณ์ สิ่งแวดล้อมในขณะที่เรียนด้วย ดังนั้นพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในขณะที่เรียนของนักเรียนเป็นสำคัญ

ภิญญู สาร (2531 : 27) ได้สรุปถึงพฤติกรรมการเรียนที่ดีคือการปฏิบัติตัวทั้งในและนอกห้องเรียน โดยนักเรียนควรให้ความสนใจเฉพาะสิ่งที่ครูสอนเท่านั้น ถ้าช่วงใดฟังครูอธิบายไม่ทัน หรือไม่เข้าใจแจ่มแจ้งควรยกมือถามทันที ถ้าช่วงใดฟังหรือจดคำอธิบายไม่ทันควรเว้นที่จดไว้ภายหลังแล้วรีบจดในสิ่งที่ครูกำลังพูดอยู่ การจดคำอธิบายควรจดจากความเข้าใจของตนเอง เมื่ออยู่นอกห้องเรียน นักเรียนควรทำแบบฝึกหัดที่ครูสั่ง หรือลองทบทวนดูในสิ่งที่เรียนมาแล้วในชั้นเรียน และทำตารางเวลาส่วนตัวประจำสัปดาห์เพื่อวางแผนงาน

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541 : 7) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการเรียนว่า หมายถึง การปฏิบัติตัวทางการเรียนของนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน ได้แก่

1. การปฏิบัติตัวในห้องเรียนที่โรงเรียน ขณะที่ครูกำลังสอนในชั้นเรียน ได้แก่ การนำอุปกรณ์มาเรียนครบ เข้าชั้นเรียนตรงเวลา ตั้งใจฟังครูสอน จดคำอธิบายของครูจากความเข้าใจของนักเรียนเอง

2. การปฏิบัติตัวนอกห้องเรียน ได้แก่ ทบทวนบทเรียน ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จและส่งตามกำหนดเวลา ไม่ละเลยหรือหลีกเลี่ยงงานที่ได้รับมอบหมาย พยายามติดตามผลงานของตนที่ได้ทำไปแล้วเพื่อแก้ไขปรับปรุงงานที่ทำงานพร่องให้ดียิ่งขึ้น

เรนน์, และลาร์เซน (Wrenn & Larsen. 1965 : 1-4) กล่าวว่า องค์ประกอบหนึ่งของพฤติกรรมและนิสัยในการเรียน ได้แก่ การมีทักษะและเทคนิคในการเรียน

ไอแซกส์, อาโนลด์, และเมลลี (Eysenck, Arnold, & Meili. 1972 : 92-93) กล่าวว่า นิสัย หมายถึง แนวโน้มที่แต่ละบุคคลจะแสดงพฤติกรรมจนเป็นกิจนิสัย และเป็นไปโดยอัตโนมัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อได้รับการฝึกฝนหรือประสบการณ์

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2538 : 1) กล่าวถึงนิสัยในการเรียนว่าหมายถึงพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอ เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความพึงพอใจและมุ่งมั่นที่ศึกษาหาความรู้ให้บรรลุผลสำเร็จ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวประกอบด้วย ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ในการเรียน การจัดระบบการเรียน ความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้นจึงสรุปได้ว่าพฤติกรรมการเรียนเป็นการแสดงออกที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเล่าเรียนซึ่งสามารถพัฒนาด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การรู้จักใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพ การจดบันทึก การจำ การอ่าน หรือการเตรียมตัวสอบ และพฤติกรรมเรียนที่พัฒนาด้วยการฝึกฝนและมีประสบการณ์ โดยเฉพาะวิธีการเรียนที่มีการปฏิบัติเป็นประจำหรือปฏิบัติบ่อยครั้งจะนำไปสู่นิสัยในการเรียน

1.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเรียนนั้นแอนกกุล กรีแสง (2520 : 43-50) กล่าวว่าพฤติกรรมเรียนมีองค์ประกอบที่สำคัญคือวิธีการเรียน ซึ่งนักเรียนจะต้องให้ความสนใจได้แก่ การฝึกฝน การรู้ผลงาน การแบ่งบทเรียนเป็นตอน ๆ การใช้ประสาทรับรู้ช่วยในการเรียน และเขาเน้นถึงความสำคัญของวิธีเรียนของนักเรียนซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการเรียนว่า นักเรียนจะบรรลุจุดหมายในการเรียนที่ดีนั้นจะต้องมีวิธีการเรียนที่ถูกต้อง มีสิ่งของหรือสถานการณ์ที่ทำให้เกิดแรงจูงใจ ให้ทำกิจกรรมหรือแสดงพฤติกรรม และความเอาใจใส่ต่อการเรียน

สัจจ อูทรานันท์ (2525 : 42) กล่าวถึงองค์ประกอบของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนว่า ไม่เพียงแต่วิธีการเรียนเท่านั้น ลักษณะของการเรียน และอัตราการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ

รุ่งทิวา จักรกร (2521 : 21) สรุปถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนว่า ประกอบด้วย

1. ลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ ความพร้อม ความต้องการที่จะเรียนรู้ ความสามารถในการรับรู้ อารมณ์ที่อยากจะเรียนรู้ ความสามารถในการจำสิ่งที่เรียนรู้ ระดับเชาวน์ปัญญา เจตคติต่อการเรียนรู้ และสุขภาพจิต

2. ลักษณะของที่จะเรียนรู้ สิ่งที่จะเรียนรู้อาจแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิดคือ

2.1 บทเรียน ได้แก่ เนื้อหาสาระหรือเรื่องราวที่จะเรียน โดยลักษณะของบทเรียนที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้คือ ความสั้น – ยาวของบทเรียน ความยาก – ง่ายของบทเรียน เป็นต้น

2.2 สื่อประกอบการเรียน ได้แก่ สื่อสารการเรียนต่าง ๆ ที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น เร็วขึ้น เช่น หนังสือ รูปภาพ แผนภูมิ สไลด์ ภาพยนตร์ และอื่น ๆ โดยลักษณะของสื่อประกอบของบทเรียนที่มีต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ได้แก่ ความชัดเจน ความซับซ้อน และความเหมาะสมของสื่อ

3. วิธีการเรียนรู้ การเรียนรู้ของบุคคลอาจแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะคือ

3.1 การเรียนรู้ด้วยตนเอง

3.2 การเรียนรู้โดยมีครูสอน

4. แรงจูงใจในการเรียน เป็นสิ่งที่กระตุ้นหรือแรงผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมทางการเรียนรู้ออกมา บุคคลมีความต้องการอยากรู้ อยากพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้า มีความพึงพอใจที่จะเรียน มีเจตคติที่ดีต่อบทเรียน และต่อครูผู้สอน ย่อมส่งผลให้ผลการเรียนเป็นที่น่าพอใจ

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนนั้นจะส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนได้อย่างไรนั้น ปัจจัยหลักขึ้นอยู่กับตัวนักเรียนเองเป็นสำคัญซึ่งประกอบไปด้วยลักษณะของผู้เรียน แรงจูงใจและวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน รวมไปถึงลักษณะของสิ่งที่จะเรียนรู้ด้วย

2. แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน

2.1 แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนที่ใช้ในงานวิจัยในประเทศไทย

จากการประมวลเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประเมินพฤติกรรมการเรียนนั้น ผู้วิจัยพบว่าโดยส่วนใหญ่แล้วแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนและกลยุทธ์ในการเรียนที่ใช้กันอยู่ในประเทศไทยถูกสร้างขึ้นมาจากการตั้งนิยามศัพท์ที่ผู้วิจัยกำหนดกรอบ และได้รับการปรับปรุงจากแบบประเมินของผู้ทำวิจัยท่านอื่นแล้วนำมาให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ นอกจากนี้การสร้างแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนที่ใช้กันอยู่นั้นมีการประเมินพฤติกรรมเพียงบางด้าน เช่น แบบสอบถามของสิริพร ดาวัน (2540) ซึ่งประกอบด้วย ข้อคำถามที่ถามคำถามด้านทัศนคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บรรยากาศในครอบครัว ความขยันหมั่นเพียรในการเรียน และบรรยากาศในการเรียน ลักษณะแบบสอบถามให้เลือกตอบโดยมีข้อคำตอบ 5 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และไม่จริงเลย

แบบสอบถามของทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541) ประกอบด้วยแบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนด้าน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ทัศนคติทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน ข้อคำตอบแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุด

แบบสอบถามของกิงกาญจน์ ปานทอง (2545) ซึ่งประกอบด้วยแบบสอบถามการใช้เวลาในการเรียน และแบบสอบถามพฤติกรรมการเรียน ข้อคำตอบแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

แบบทดสอบวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของจรีรัตน์ หอมจันทร์ (2536) ประกอบด้วยข้อคำถามที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลของนักเรียนมัธยมปลาย จำนวน 20 ข้อ โดยให้เลือกตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ภายในเวลา 20 นาที

จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่าในปัจจุบันนี้ยังไม่มีแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนและกลยุทธ์ในการเรียนที่สามารถประเมินพฤติกรรมการเรียนได้ในหลายๆด้าน และแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนที่เป็นมาตรฐานสำหรับเด็กมัธยมศึกษาในประเทศไทย

2.2 แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนและกลยุทธ์ในการเรียน (Learning and Study Strategies Inventory : LASSI)

จากการที่ผู้วิจัยศึกษาแบบประเมินพฤติกรรมการเรียน ทำให้ผู้วิจัยพบว่าแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนและกลยุทธ์ในการเรียน (Learning and Study Strategies Inventory) ซึ่งเรียกย่อว่า LASSI สามารถประเมินพฤติกรรมการเรียนได้หลายด้าน อีกทั้งยังเป็นแบบประเมิน

พฤติกรรมที่เป็นมาตรฐานและใช้กันอยู่แพร่หลายในต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย ผู้วิจัยจึงนำเสนอลักษณะของแบบประเมิน ดังนี้

LASSI เป็นแบบประเมินที่ถูกสร้างมาเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ การปฏิบัติและทัศนคติต่อการเรียน เป็นประโยชน์ในการให้คำปรึกษา และช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียน แบบประเมินนี้ถูกสร้างขึ้นในปี ค.ศ.1987 โดย ดร.แคลร์ อี เวินสไตน์ (Weinstein, Claire E.) ดร.เดวิด อาร์ พาล์มเมอร์ (Parmer, David R.) และ ดร.แอน ซี ชูลท์ (Schulte, Ann C.) จากมหาวิทยาลัยเทกซัสแห่งออสติน (University of Texas at Austin)

ลักษณะของ LASSI ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 77 ข้อ โดยแบ่งเป็น 10 ด้าน ดังนี้ คือ

1. **ทัศนคติทางการเรียน** หมายถึง ตัวกำหนดแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมของบุคคลในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบวิชาและกิจกรรมที่เรียน หรือเลือกเรียนแต่เฉพาะวิชาที่ชอบ ทัศนคติทางการเรียนที่ดี คือให้ความสนใจ เอาใจใส่กับการเรียน ทัศนคติทางการเรียนไม่ดีคือ ไม่ชอบกิจกรรมและวิชาที่เรียน รวมทั้งรู้สึกว่าวิชาที่เรียนไม่มีคุณค่า สับสนและลังเลต่อเป้าหมายในการเรียน
2. **แรงจูงใจในการเรียน** หมายถึง การมีแรงกระตุ้น หรือมีความพยายามในการเรียนและกิจกรรมทางการเรียน แม้จะรู้สึกไม่ชอบวิชาที่เรียนหรือรู้สึกเบื่อก็จะพยายามเรียนจนจบ เมื่อพบบทเรียนที่ยากก็ไม่ทอดทิ้ง มีการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน และวางแผนเป้าหมายหรือเกณฑ์ในการเรียนให้ตนเองในระดับสูง
3. **การจัดเวลาในการเรียน** หมายถึง การที่นักเรียนสามารถวางแผนและจัดเวลาในการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ใช้เวลาในระหว่างชั่วโมงเรียนให้มีประโยชน์ต่อการเรียนมากกว่าที่จะใช้เวลาอยู่กับเพื่อน มีการวางแผนการเรียนที่ดี เช่นอ่านหนังสือเตรียมตัวก่อนสอบโดยไม่ผลัดวันประกันพรุ่ง
4. **ความวิตกกังวลในการเรียน** หมายถึง การที่นักเรียนแสดงความเครียดขณะเรียนและวิตกกังวลในขณะที่เรียนหรือในขณะที่สอบ กังวลใจและสับสนจนไม่สามารถทำข้อสอบได้เต็มที่แม้จะเตรียมตัวมาอย่างดีก็ยิ่งรู้สึกกังวลว่าจะสอบไม่ผ่าน ความวิตกกังวลรบกวนสมาธิ
5. **การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน** หมายถึง การที่นักเรียนสามารถรวบรวมสมาธิและสนใจสิ่งที่เรียน โดยไม่รู้สึกกระวนกระวายใจ อารมณ์ไม่ดี วอกแวกง่าย ใจลอยหรือคิดถึงสิ่งอื่น เนื่องมาจากปัญหาต่างๆ นอกโรงเรียน เช่น ความรัก การเงิน เป็นต้น

6. กระบวนการสร้างและใช้ความรู้ หมายถึง การค้นหาความรู้และใช้เหตุผลของนักเรียนซึ่งเชื่อมโยงโดยการหาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่เรียนกับประสบการณ์เดิม สถานการณ์จริงเนื้อหาสำคัญในสิ่งที่เรียน หรือสิ่งที่ทราบมาก่อน เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่แล้วนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนและในชีวิตประจำวัน

7. การเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะข้อมูลที่สำคัญ และสรุปใจความสำคัญออกจากรายละเอียด ขณะฟังคำบรรยาย และขณะอ่านหนังสือ

8. การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน หมายถึง การนำยุทธวิธีหรือเทคนิคในการเรียนมาใช้โดยการขีดเส้นใต้ ให้ความสำคัญกับประโยคแรกและประโยคสุดท้ายของย่อหน้า วาดรูป หรือสเก็ตรูป ใช้แผนภูมิ แผนผัง ตารางเพื่อสรุปเนื้อหา ใช้หัวข้อแยกประเด็นในการอ่าน รวมกลุ่มตัว ทบทวนวิชาที่เรียน และนำสรุปจดคำบรรยายมาเปรียบเทียบกับเพื่อนว่าถูกต้องหรือไม่

9. การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน หมายถึง การทดสอบตนเองโดยการเง็งหรือตั้งคำถาม เพื่อทดสอบว่าเข้าใจบทเรียนหรือไม่ ทบทวนบทเรียนทั้งก่อนหรือหลังเข้าเรียน และตรวจสอบการบ้านที่ได้รับมอบหมาย

10. กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ หมายถึง การที่นักเรียนนำยุทธวิธีหรือเทคนิคมาใช้ในการสอบโดยการเตรียมตัวสอบ เช่นการสรุปคำบรรยาย จดจำกฎ ไวยากรณ์ คำศัพท์ และสูตรพร้อมทั้งทำความเข้าใจ ปรับสิ่งต่างๆ ให้เข้ากับวิชาเรียน และนักเรียนมีการเตรียมตัวก่อนสอบโดยการอ่านหนังสือให้ครบถ้วนตรงกับข้อสอบและเข้าใจคำถามข้อสอบ

ลักษณะข้อคำถามของ LASSI ในแต่ละด้านจะไม่เรียงตามลำดับกัน ส่วนลักษณะคำตอบเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ คือ ไม่จริงเลย ไม่ค่อยจริง ไม่แน่ใจ ค่อนข้างจริง จริงที่สุด คำตอบทุกข้อไม่มีผิดหรือถูก แต่ผู้ประเมินต้องประเมินให้ครบทุกข้อ เพื่อหาจุดอ่อนและจุดแข็งของพฤติกรรมการเรียนซึ่งสัมพันธ์กับการประสบความสำเร็จในการเรียน วิธีการประเมินสามารถทำได้ง่าย โดยให้นักเรียนหรือผู้ถูกประเมินทำแบบประเมินด้วยตนเอง ภายในเวลา 30 นาที การให้คะแนนสามารถให้คะแนนตามคู่มือซึ่งเป็นคะแนนแบบปรนัย

LASSI มีการนำไปใช้แพร่หลายในต่างประเทศ (Early Connie Ray. 1998 : 2491; Eckholdt Christopher Scott. 1998 : 3346) แต่ในประเทศพบว่ามีงานวิจัยเพียงบางเรื่อง ที่นำแบบประเมินฉบับนี้มาใช้ ได้แก่ งานวิจัยของ ว่าที่ร้อยตรีสิงห์ ไทยวงศ์ (2544) ซึ่งศึกษาผลการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ พฤติกรรม ต่อยุทธวิธี

การเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่มีสภาพอภินิหารของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำนวน 24 คน โดยใช้แบบสอบถามยุทธวิธีการเรียนที่ปรับมาจากแบบประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียน LASSI และวัดคะแนนเฉลี่ยสะสมทั้งก่อนและหลังทดลอง ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่มีสถานภาพอภินิหารที่ได้รับการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาเหตุผล อารมณ์ พฤติกรรมมีคะแนนยุทธวิธีการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการให้คำปรึกษาสูงกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คุณสมบัติของ LASSI ตามที่กล่าวมานั้นนอกจากจะสามารถประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียนได้หลายด้านแล้วยังเป็นแบบประเมินพฤติกรรมที่เป็นมาตรฐานและใช้กันอยู่แพร่หลายในต่างประเทศ อีกทั้งยังมีความเป็นปรนัย วิธีการทำแบบประเมินและการให้คะแนนสามารถทำได้โดยง่าย คุณสมบัติเหล่านี้จึงทำให้ผู้วิจัยเลือกนำมาปรับใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5

3. พฤติกรรมการเรียนกับสาขาวิชาเรียน

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันนั้นแต่ละสาขาวิชาจะเน้นหนักในแต่ละรายวิชาต่างกัน เช่น สาขาคณิต-วิทย์ จะเน้นหนักที่วิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์โดยเฉพาะวิชาฟิสิกส์เป็นวิชาที่เกี่ยวกับการคำนวณ ทำให้นักเรียนส่วนมากมักมีความวิตกกังวลมาก แต่ต้องใช้ทักษะทางการคิดจึงต้องมีกระบวนการสร้างและการใช้ความรู้มาก ส่วนในสาขาศิลปภาษานั้นจะเน้นหนักที่ภาษาต่างประเทศ ซึ่งต้องให้ความสำคัญกับทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนมากกว่าสาขาอื่นซึ่งทักษะเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมการเรียนด้านการเลือกใจความสำคัญ และจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ ดังนั้นพฤติกรรมการเรียนในบางด้านของนักเรียนแต่ละสาขาน่าจะแตกต่างกัน

ผู้วิจัยทำการประมวลเอกสารด้านพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนกับสาขาวิชาเรียนแล้วยังไม่พบงานวิจัยในด้านนี้โดยตรง แต่พบงานวิจัยที่ทำการเปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับคณะวิชาของจิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. (2543) ซึ่งศึกษาการใช้กลยุทธ์ของนักศึกษาคณะต่างๆ ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ แบ่งเป็นนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ 870 คน คณะศิลปศาสตร์ 381 คน คณะวิศวกรรมศาสตร์ 139 คน คณะวิทยาศาสตร์ชีวภาพ 19 คน คณะวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี 31 คน คณะประกันภัย 19 คน คณะนิเทศศาสตร์ 22 คน รวมทั้งสิ้น 1501 คน โดยให้นักศึกษาประเมินตนเองใน 8 ด้าน ดังนี้ด้านการวางแผนและจัดการเรื่องเวลา แรงจูงใจในการเรียน สมาธิในการศึกษา การศึกษาหาความรู้และการเลือกประเด็นสำคัญ กระบวนการสร้างและการใช้ความรู้

กลยุทธ์เกี่ยวกับการสอบ การจัดการเกี่ยวกับความวิตกกังวล และการตรวจสอบและประเมินตนเอง ผลการวิจัยพบว่าทุกคนมีสเกลด้านแรงจูงใจสูง และคะแนนเฉลี่ยต่ำในสเกลการจัดการความวิตกกังวล และกลยุทธ์การจัดเวลาเรียน ส่วนความแตกต่างที่พบคือ คณะวิศวกรรมศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยสูงในด้านกระบวนการสร้างและการใช้ความรู้ แต่มีคะแนนเฉลี่ยด้านการตรวจสอบและประเมินตนเองต่ำกว่าทุกคน ส่วนคณะศิลปศาสตร์จะมีคะแนนเฉลี่ยต่ำในด้านกระบวนการสร้างและการใช้ความรู้ แต่มีคะแนนเฉลี่ยสูงในด้านสมาธิในการศึกษา และกลยุทธ์เกี่ยวกับการสอบ

เนื่องจากนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่มีพื้นฐานในชั้นมัธยมปลายจากสาขาวิทย์-คณิต และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ส่วนใหญ่มีพื้นฐานในชั้นมัธยมปลายจากสาขาศิลป์ จากงานวิจัยแสดงให้เห็นความแตกต่างของพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา ซึ่งเป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะนำมาศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้กับสาขาวิชา โดยผู้วิจัยนำมาตั้งสมมติฐานว่านักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ที่มีสาขาวิชาต่างกันจะมีพฤติกรรมการเรียนรู้ต่างกัน

4. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม学习与ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พฤติกรรมเรียนรู้เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา (เอมอร์ จังศิริภรณ์. 2542 : 28) ได้แก่ ทักษะคิด แรงจูงใจ นิัยในการเรียน เป็นต้น และเนื่องจากพฤติกรรมเรียนรู้ไม่ได้ติดตัวมาแต่กำเนิดเหมือนสติปัญญา จึงสามารถปรับปรุง แก้ไข และเปลี่ยนแปลงเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Zimmerman. 1988 : 284-290; Pintrich. 1995 : 171-172) ยิ่งกว่านั้นพฤติกรรมเรียนรู้ยังเป็นปัจจัยสำคัญในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (วัลลภา จันทรพิชญ. 2527 : 112-117) เนื่องจากพฤติกรรมเรียนรู้ของนักเรียน เช่น การใช้เวลาในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเรียนรู้ เมื่อนักเรียนใช้เวลาส่วนใหญ่ในเรื่องการเรียนรู้จึงมีพฤติกรรมเรียนรู้ที่ดีทั้งในและนอกห้องเรียน ทำให้นักเรียนสามารถทำความเข้าใจในบทเรียนได้เป็นอย่างดี มีการวางแผนการเรียนรู้ พยายามค้นคว้าหาความรู้อยู่เสมอ ไม่ย่อท้อต่อความยากลำบากในการเรียน ช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จทางการเรียนมากขึ้น แต่ถ้านักเรียนไม่เข้าใจบทเรียน ไม่มีการวางแผนการเรียนรู้ และไม่รู้จักวิธีการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและเกิดความท้อถอยทางการเรียน

แมดดอกซ์ (Maddox. 1965 : 11 -14) ได้กล่าวถึงความสำคัญของพฤติกรรมเรียนรู้ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคลและ

การทำงานหนักเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพด้วย เพราะมักปรากฏว่านักเรียนที่มีสติปัญญาสูงหลายคนสอบตกหรือทำคะแนนสอบได้น้อยกว่าผู้ที่มีสติปัญญาและความถนัดในการเรียนปานกลางหรือต่ำ ซึ่งความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละคนนอกจากจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาและความสามารถทางสมองร้อยละ 50-60 แล้ว ยังขึ้นอยู่กับความพยายามและวิธีการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพร้อยละ 30-40 เช่นเดียวกับงานวิจัยของ เซฟเฟอร์ (Schaefer, 1999 : 299-313) ที่ได้ประเมินองค์ประกอบความสามารถทางเชาว์ปัญญาของเด็กและพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการเรียนรู้ เพื่ออธิบายถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน ผลปรากฏว่าสัดส่วนของคะแนน (เกรด) ที่ได้รับต่างกันตามพฤติกรรมการเรียน

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาพฤติกรรมการเรียนบางด้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

บริกซ์ โทซี, และมัวร์ลีย์ (สิริพร ดาวัน, 2540 : 17 ; อ้างอิงจาก Briggs, Tosi & Moorley, 1971 : 347-350) ศึกษาผลจากการปรับปรุงนิสัยในการเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 20 คน พบว่านิสัยในการเรียนโดยเฉพาะเรื่องทัศนคติต่อการเรียน ความขยันหมั่นเพียร การใช้เวลาในการเรียน ถ้าได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้นจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย

คอยโว (พิไลวรรณ แดงขาว, 2545 32 : 17 ; อ้างอิงจาก Koivo 1983 : 2624-A) ศึกษาความสัมพันธ์ด้านการรับรู้ของนักเรียนในเรื่องทัศนคติในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคะแนนนิสัยและทัศนคติในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

จากที่กล่าวมานั้นจึงสรุปได้ว่าพฤติกรรมการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียน โดยนักเรียนที่มีพฤติกรรมเรียนดี เช่น รู้จักวิธีเรียน วางแผนการเรียน ใช้เวลาเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ และวิธีทำงานให้ได้ผลดี ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดมาก ก็สามารถทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงจะนำเสนอในแต่ละด้านย่อยของพฤติกรรมการเรียน แต่จากการตรวจสอบเอกสารและงานวิจัยจากทั้งในประเทศและต่างประเทศนั้น ผู้วิจัยพบว่ามีเอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ใช้ในการประเมินพฤติกรรมเรียนใน 10 ด้านนั้นมีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในแต่ละด้านมากน้อยต่างกัน เช่น ด้านทัศนคติทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียน การจัดเวลาในการเรียน ได้มีผู้ให้ความหมายและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาก แต่ส่วนด้านที่อื่นๆ ได้แก่ ความวิตกกังวลในการเรียน การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน กระบวนการสร้างและใช้ความรู้ การเลือกใจความสำคัญ และจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ การใช้เทคนิคต่างๆ

และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน และ กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบเป็นองค์ประกอบย่อยๆ ซึ่งไม่มีผู้ให้ความหมายและงานวิจัยเฉพาะด้านโดยตรง ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำเสนอเอกสารบางอย่างที่เกี่ยวข้องบ้าง

4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ทัศนคติทางการเรียนได้มีผู้ให้ความหมายเช่น วิชชุตา เตียวกุล (2529 : 14) กล่าวว่า ทัศนคติทางการเรียน หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นที่มีต่อความรู้ ต่อการศึกษา ทั้งทางด้านการเรียนการสอน คือยอมรับตัวครู และคุณค่าทางการศึกษา สามารถวัดโดยแบบสำรวจทัศนคติทางการเรียน และสุดท้าย มุขยวงศา (2533 : 7) อธิบายทัศนคติทางการเรียนเพิ่มขึ้นว่าเป็นสภาพทางอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ และพฤติกรรมที่แสดงออก เพื่อตอบสนองต่อครู โรงเรียนและระบบการศึกษา เกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ ซึ่งแสดงออกมาได้ 2 ด้าน คือ

1. ทัศนคติในทางที่ดีต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ สนใจมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ยอมรับความสามารถ และวิธีการของครู เห็นคุณค่าของการศึกษา

2. ทัศนคติในทางที่ไม่ดีต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะของความไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบครู ไม่ตั้งใจเรียน ขาดเรียนบ่อย ๆ ไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา

ดังนั้นจึงสรุปทัศนคติทางการเรียน หมายถึง ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ ต่อความรู้ ต่อการศึกษา ทั้งทางด้านการเรียนการสอน เพื่อตอบสนองต่อครู โรงเรียนและระบบการศึกษา แล้วแสดงออกทางพฤติกรรมใน 2 ลักษณะ คือทัศนคติในทางที่ดีต่อการเรียนมีลักษณะของความพึงพอใจ สนใจมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ เห็นคุณค่าของการศึกษา

และทัศนคติในทางที่ไม่ดีต่อการเรียน มีลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่ยอมรับความสามารถและพฤติกรรมครู ไม่ตั้งใจเรียน ขาดเรียนบ่อย ๆ ไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สุปรียา อันทิวโรทัย (2515 : 65-67) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมในการเรียน ทัศนคติทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ จำนวน 400 คน ผลการการวิจัยพบว่า ทัศนคติทางการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จารุพร สูงสว่าง (2524 : 56-57) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2523 จังหวัด

นครสวรรค์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับ 4 จำนวน 160 คน และเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 241 คน ผลการศึกษาพบว่า ทศนคติทางการเรียนเป็นตัวทำนายที่ดีตัวหนึ่งในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาไทย และวิทยาศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง

สุวิมล เด่นสุนทร (2525 : 90-110) ศึกษาตัวแปรทางจิตวิทยาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2524 กรุงเทพมหานคร จำนวน 1,031 คน ตัวพยากรณ์ถูกแบ่งเป็น 4 ด้าน คือ ตัวแปรด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมของนักเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสนใจในแผนการเรียน นิสัยและทัศนคติทางการเรียน ผลพบว่าทัศนคติทางการเรียนเป็นตัวพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาบังคับของแผนการเรียนเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม

ส่วนงานวิจัยในต่างประเทศพบว่าการศึกษาทศนคติเป็นตัวแปรร่วมกับตัวแปรอื่นในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำเสนอในด้านรวมของพฤติกรรมกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

จากงานวิจัยที่กล่าวมาทั้งหมดสรุปได้ว่า ทศนคติทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือนักเรียนที่มีทัศนคติทางการเรียนที่ดีจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีด้วย ทำให้ผู้วิจัยนำมาตั้งเป็นสมมติฐานว่าพฤติกรรมกรรมการเรียนด้านทัศนคติทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แรงจูงใจสามารถแบ่งได้เป็นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ ซึ่งพฤติกรรมกรรมการเรียนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยส่วนใหญ่แล้วจะเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นแรงจูงใจทางการเรียน ลินวิลล์ (Linville. 1994 : 53-54) กล่าวว่านักเรียนจะเรียนอย่างมีประสิทธิภาพและพัฒนาก้าวหน้าอย่างรวดเร็วนักเรียนต้องมีแรงจูงใจในตนเอง เพื่อสร้างทักษะในการเรียนรู้ เช่นเดียวกับ สุชา จันทรเฒ, และสุรางค์ จันทรเฒ (2518 : 71-72) กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าเป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนเกิดพลังที่จะแสดงพฤติกรรมต่างๆอื่น จะทำให้เกิดการกระทำหรือได้กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดและทำให้เกิดความพร้อมในการเรียนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้แรงจูงใจทำให้ผู้เรียนสามารถไปสู่จุดมุ่งหมายที่คาดหวังไว้ นอกจากนี้ ชัยนาถ นาคบุปผา (2529 : 54-56) ได้เพิ่มสำคัญของแรงจูงใจว่าเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนและการทำงานเป็นอย่างมาก ถ้าผู้เรียนหรือผู้ทำงานได้รับแรงจูงใจในระดับสูงย่อมทำให้เขาตั้งใจเรียน

หรือทำงานอย่างเต็มความสามารถ ซึ่งสรุปได้ว่าแรงจูงใจในการเรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญของพฤติกรรมการเรียนซึ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียน

ศรีประเสริฐ ศรีนิล (2539 : 113-114) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับแรงจูงใจทางการเรียนกลุ่มนักเรียนประถมชั้นปีที่ 4 ที่มีแรงจูงใจทางการเรียนสูงและแรงจูงใจทางการเรียนต่ำ พบว่า แรงจูงใจทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วันชัย ดนัยตโนมุต (2536 : 82-84) ได้ศึกษาคุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดปทุมธานี พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยังพบอีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความมานะพยายามในการศึกษาเล่าเรียนให้บรรลุผลไปด้วยดีและมีความเพียรพยายามสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

บุญชม ศรีสะอาด (2524 : 180-182) ศึกษารูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียนพบ ว่า นักเรียนแต่ละคนมีความตั้งใจเรียนต่างกัน สาเหตุหนึ่งมาจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนแตกต่างกัน นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะตั้งใจเรียนและประสบความสำเร็จในการเรียน ส่วนนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำจะขาดความสนใจและไม่ตั้งใจเรียน

ไมเออร์ (ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. 2541 : 26 ; อ้างอิงจาก Myer. 1965 : 335-363) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับเกรดเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 524 คน เป็นชาย 261 คน หญิง 263 คน ในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 7 รัฐ ผลพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชายและหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.50 และ 0.48 ตามลำดับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแรงจูงใจทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

รัสเซลล์ (อุดมลักษณ์ ช้อยหิรัญ. 2531: 25 ; อ้างอิงจาก Russell. 1969: 263-266) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 9 จากรัฐเคนตักกี จำนวน 90 คน โดยใช้แบบทดสอบCalifornia test วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใน 3 ด้าน คือความสามารถทางการอ่าน ความสามารถทางคณิตศาสตร์ และความสามารถทางภาษา ซึ่งเป็นแบบประเมินตนเอง 30 ข้อ ผลปรากฏว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผล

สัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 3 ด้าน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ 0.604-0.718 ซึ่งแสดงว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เทอร์แมน และโอเดน (ประหยัคดีร์ เดือนศิริ. 2536 : 48 ; อ้างอิงจาก Terman & Oden. 1974) พบว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีลักษณะต่อไปนี้คือ ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่มีความมานะพยายาม ไม่มีแรงจูงใจ ไม่มีความมุ่งมั่นไปสู่เป้าหมาย ไม่มีความมั่นคงทางอารมณ์ ส่วนผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีลักษณะที่ต้องการประสบความสำเร็จ มีแรงจูงใจสูง มีความพากเพียรและมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคม

ราย (Rai. 1980 : 117-122) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักเรียนชายระดับมัธยมในเมืองอัครา ประเทศอินเดีย จำนวน 300 คน โดยแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็น 3 กลุ่ม จากการทดสอบ พบว่าแรงจูงใจทางการเรียนสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และนักเรียนแต่ละกลุ่มมีแรงจูงใจทางการเรียนต่างกัน โดยนักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูงมีแรงจูงใจทางการเรียนสูงด้วย

จากงานวิจัยที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่าแรงจูงใจทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือถ้านักเรียนมีแรงจูงใจทางการเรียนสูงจะมีความมานะพยายามสนใจในการเรียนจะทำให้ผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีด้วย ผู้วิจัยสรุปงานวิจัยที่น่าเสนอมาทั้งหมดนั้นนำมาตั้งเป็นสมมติฐานว่าพฤติกรรมการณ์เรียนด้านแรงจูงใจทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเวลาในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เวลาเป็นสิ่งสำคัญเมื่อหมดแล้วไม่สามารถสร้างใหม่ได้หรือสะสมได้ เวลาจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ผู้ที่จะประสบความสำเร็จต้องเป็นผู้ที่สามารถใช้เวลาได้อย่างมีประสิทธิภาพ (วิรัตน์ บัวขาว. 2537 : 26) แต่ปัญหาลักษณะหนึ่งของนักเรียนที่พบคือ นักเรียนไม่สามารถจัดการเวลาในการเรียน ไม่สามารถจัดตารางการเรียนและกิจกรรม ซึ่งทำให้เวลาสูญเปล่า (Anderson, et al. 2540 : 3)

ก่อ สวัสดิพานิชย์ (2525 : 2) กล่าวถึงวิธีการเรียนที่ดี ซึ่งเป็นพฤติกรรมการณ์เรียนที่ดี ได้แก่ การแบ่งเวลาสำหรับศึกษาไว้เป็นสัดส่วน เมื่อถึงเวลาเรียนก็เรียน ตั้งอกตั้งใจเรียน พยายามรักษาเวลา และทำตามตารางเวลาที่กำหนดไว้ให้ได้ทุกวัน หาสถานที่ต้องศึกษาให้เหมาะสม

บังคับใจให้แน่วแน่ต่อการเรียนและทำงานต้องทำให้สำเร็จ กำหนดงานที่จะทำไว้ให้เหมาะสมกับความสามารถ

วัชร บุรสิงห์ (2526 : 48-54) กล่าวเพิ่มเติมซึ่งสรุปได้ว่า การจัดสรรเวลาในการศึกษาถือได้ว่าเป็นเทคนิคที่สำคัญ อันจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนให้ได้ผลดีขึ้นประการหนึ่ง กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีการทำตารางเวลาสำหรับศึกษาของตนเอง เพื่อจะได้ทำรายการสิ่งที่จะต้องทำตามลำดับความสำคัญก่อนหลัง และเวลาในการพักผ่อนให้เหมาะสม พร้อมทั้งมีวิธีการอ่านให้ถูกต้องเหมาะสม

วัลลภา จันทรเพ็ญ. (2527 : 112-117) กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างการจัดเวลาเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า การใช้เวลาในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เนื่องจากนักเรียนที่ใช้เวลาส่วนใหญ่ใน 24 ชั่วโมงกับเรื่องการเรียนรู้มากกว่าการทำกิจกรรมอื่นทำให้มีพฤติกรรมการเรียนที่ดีด้วย และหากนักเรียนสามารถทำความเข้าใจในบทเรียนได้เป็นอย่างดี มีการวางแผนการเรียนพยายามค้นคว้าหาความรู้อยู่เสมอ ไม่ย่อท้อต่อความยากลำบากในการเรียน ช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ในทางกลับกันนักเรียนที่ไม่เข้าใจบทเรียน ไม่มีการวางแผนการเรียน และไม่รู้จักวิธีการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและเกิดความท้อถอยทางการเรียน

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541 : 116-117) ศึกษาการใช้เวลาในการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นพบว่าการใช้เวลาในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนซึ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยเนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการเรียนต่างส่งผลซึ่งกันและกัน เพราะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีจะมีพื้นฐานให้มีพฤติกรรมการเรียนดีด้วย ดังนั้นการใช้เวลาในการเรียนจึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีด้วย

อัจฉรวรรณ นารถพจนานนท์. (2536 : 89-90) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 583 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มี 10 ด้าน แต่ด้านหนึ่งจากหลายๆด้านคือ การใช้เวลาในการศึกษา การใช้เวลาวางอยู่ในห้องสมุดกับเพื่อนค้นคว้าเพิ่มเติม สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษาข้อมูลทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปว่าการจัดการเวลาเรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญด้านหนึ่งของพฤติกรรมการเรียน ซึ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือนักเรียนที่จัดเวลา

ในการเรียนดี จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีด้วย ดังนั้นจากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยจึงนำมาตั้งเป็นสมมติฐานว่าพฤติกรรมการเรียนด้านการจัดเวลาเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.4 ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของความวิตกกังวลในการเรียน

ความวิตกกังวลในการเรียนถ้ามีน้อยเกินไปจะทำให้ขาดความพยายาม ไม่กระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ แต่ถ้ามีมากเกินไปจะมีผลกระทบต่อการกระบวนการคิดและกระบวนการเรียนรู้ โดยเฉพาะบุคคลที่มีมากจนควบคุมไม่ได้ก็จะเป็นอุปสรรคกับการเรียน ดังนั้นการจัดการความวิตกกังวลในการเรียนควรให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาเล่าเรียน (จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์, 2543 : 62)

ไรครอฟท์ (Rycroft, 1968 : 12) กล่าวว่าความวิตกกังวลเป็นความรู้สึกเตรียมพร้อมเพื่อเผชิญกับสิ่งที่เกิดขึ้นและความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่ไม่คุ้นเคย ภาวะเช่นนี้เกิดขึ้นเมื่อบุคคลตระหนักว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่เป็นอันตรายต่อตนเองแต่ยังไม่สามารถกำจัดสิ่งนั้นได้ เนื่องจากยังไม่ได้เกิดขึ้นจริงๆ หากสิ่งนั้นเกิดขึ้นหรือบุคคลรับรู้อย่างชัดเจนแล้วความวิตกกังวลก็จะหมดไป เพราะไม่ต้องเตรียมพร้อมที่จะเผชิญปัญหา เหลือแต่การลงมือปฏิบัติจริงและภาวะอารมณ์ชนิดอื่นจะเข้ามาแทนที่ความวิตกกังวล ไรครอฟท์ยังเชื่อว่าเมื่อความวิตกกังวลเกิดกับสิ่งที่บุคคลไม่รู้จักย่อมแสดงว่าประสบการณ์ใหม่ทั้งหลายสามารถก่อให้เกิดความวิตกกังวลได้ทั้งสิ้น ไม่ว่าประสบการณ์นั้นจะพึงพอใจหรือไม่ก็ตาม

เคแกน (Kagan, 1976 : 295-302) กล่าวว่า ความวิตกกังวลเป็นสภาพที่บุคคลรู้สึกไม่สบายใจบอกไม่ได้ว่ากังวลถึงอะไร มีความหมายใกล้เคียงกับความกลัว แต่ยากที่จะแยกสองคำนี้ออกจากกัน ความวิตกกังวลนี้ไม่สามารถจะบอกถึงสิ่งที่กังวลได้อย่างความกลัว ความวิตกกังวลส่วนใหญ่จะหาสาเหตุไม่พบ เพียงแต่ความรู้สึกกังวลไม่สบายใจ รู้สึกเศร้า อารมณ์ขึ้นลง ได้ตอบช้า โกรธง่าย มีอารมณ์แต่ยากแก่การพยากรณ์ เคแกนกล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลได้ 4 ประการ คือ

1. บุคคลเผชิญกับสภาวะที่ไม่รู้ตัวมาก่อน ทำให้เกิดความสับสน
2. เมื่อบุคคลพบกับเหตุการณ์ที่ยากแก่การทำนาย เช่น พบกับข้อสอบที่ยาก งานที่ต้องวิเคราะห์ เป็นต้น
3. มีความขัดแย้งที่ทำให้ตัดสินใจยาก

4. มีความคิดเห็นขัดกันในตัวเอง เช่น มีความคิดจะช่วยคนอื่น ๆ แต่ขณะเดียวกันก็ต้องทำงานเลี้ยงชีพด้วย

ทางด้านงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นหลังจากผู้วิจัยทำการประมวลเอกสารแล้วพบแต่ความวิตกกังวลทางการเรียนเฉพาะวิชา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชานั้นๆ ผู้วิจัยจึงขอเสนอดังนี้

พัลลวี.(Passawee. 2540 : 138-145) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 397 คน พบว่าความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่าความวิตกกังวลทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งนักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

เพ็ญสุดา. (Pensuda. 2540 : 118-124) ได้วิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบเรียนและความวิตกกังวลในวิชาคณิตศาสตร์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนมัธยมชั้นปีที่ 3 จำนวน 594 คน ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 5 ผลจากการวิเคราะห์พบว่านักเรียนที่มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ปานกลางและต่ำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความวิตกกังวลในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เทเลอร์ (จรีรัตน์ หอมจันทร์. 2536 ; อ้างอิงจาก Taylor. 1964 : 76-82) ศึกษาสาเหตุของความไม่สอดคล้องระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับระดับสติปัญญาของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำกว่าระดับความสามารถ เพื่อต้องการทราบบุคลิกภาพทางด้านที่จะสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างทางด้านบุคลิกภาพของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำกว่าระดับความสามารถ ผลการเปรียบเทียบลักษณะบุคลิกภาพ พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าระดับความสามารถมีความวิตกกังวลน้อยกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ

สตีเวนสัน, และอดัม (Stevenson & Adam. 1969 : 24-28) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนเกรด 4 และเกรด 6 จำนวน 318 คนพบว่าคะแนนจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์เป็นลบกับความวิตกกังวลนั่นเอง คือ ความวิตกกังวลมีผลต่อการเรียนรู้ ถ้าระดับความวิตกกังวลต่ำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะสูง แต่ถ้าระดับความวิตกกังวลสูงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะต่ำ ดังนั้น จากงานวิจัยที่กล่าวมาทั้งหมด

ผู้วิจัยจึงนำมาตั้งเป็นสมมติฐานว่าพฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.5 ความสัมพันธ์ระหว่างการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักเรียนที่สามารถรวบรวมสมาธิและสนใจสิ่งที่เรียน หรือทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนโดยไม่รู้สึกระวนกระวายใจ อารมณ์ไม่ดี วอกแวกง่าย ใจลอย หรือคิดถึงสิ่งอื่น อันเนื่องมาจากปัญหาต่างๆ นอกโรงเรียน เช่น ความรัก การเงิน เป็นต้น จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจและเรียนรู้ได้มากและเร็วกว่านักเรียนที่ขาดสมาธิ (จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. 2543 : 61)

ลินวิลล์ (Linville. 1994 : 78) กล่าวถึงสมาธิและการเอาใจใส่ในการเรียนว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อคุณภาพของผลผลิตที่ได้รับ เพราะในการรับข้อมูลใหม่นั้นถ้านักเรียนขาดสมาธิ และไม่ตั้งใจรับข้อมูลจะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการฟัง การอ่าน หรือการท่องจำ นักเรียนจะได้รับข้อมูลไม่เต็มที่ ซึ่ง ลินวิลล์ (Linville. 1994 : 80-81) ยังเสนอเพิ่มเติมว่าการไปสู่ผลสัมฤทธิ์นั้นก่อนทำกิจกรรมใดๆวิธีที่ดีที่สุดคือการเอาใจใส่สิ่งที่สนใจ แล้วกำหนดเป้าหมายเพื่อให้เกิดแรงจูงใจในการสร้างแรงขับ หลังจากนั้นต้องตั้งสมาธิเพื่อทำให้บรรลุเป้าหมายหรือเกิดผลสัมฤทธิ์ที่ต้องการ นอกจากนี้การมีสมาธิจะช่วยลดเวลาในการทำงานด้วย

ฮอลตัน (Holton. 1973 : 20-25) กล่าวว่า บุคคลมีสมาธิจากความตั้งใจเรียนโดยจิตใจจดจ่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การเรียนวิชาที่ตรงกับความสนใจของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนมีสมาธิและทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

โสภา มะเครือสี (2537 : 26) กล่าวถึงลักษณะการสนใจ เอาใจใส่ต่อการเรียนในห้องเรียน และต่องานที่ครูมอบหมาย ได้แก่ สนใจฟังครูอธิบาย มองกระดาน มองอุปกรณ์ ตามคำถาม และตอบคำถามครูเกี่ยวกับบทเรียนทำงานตามที่ครูมอบหมาย ให้ความร่วมมือกับเพื่อนในการทำกิจกรรมในห้องเรียน

วิบูลลักษณ์ ธรรมลักขณา (2526 : 6) กล่าวถึงการมีสมาธิและสนใจในการทำกิจกรรมที่มีส่วนส่งเสริมการเรียน พร้อมทั้งจะทุ่มเทให้แก่วิชาต่าง ๆ ที่เรียนโดยไม่รู้สึกรับเบื่อหน่าย

จากความหมายของการมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียนสรุปได้ว่า หมายถึงความสนใจเอาใจใส่กิจกรรมการเรียนการสอน มีสมาธิและจิตใจ จดจ่อต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียน พฤติกรรมดังกล่าวได้แก่ สนใจฟังครูอธิบาย มองกระดาน มองอุปกรณ์ ตามและตอบคำถามที่เกี่ยวกับบทเรียน ร่วมกิจกรรมที่ครูมอบหมาย ให้ความร่วมมือกับเพื่อนในกิจกรรมในการเรียน

พิไลวรรณ แดงขาว (2545 : 68-71) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่าการไม่มีสมาธิในการเรียนเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่ทำให้ นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนหรือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเนื่องจากนักเรียนมีสมาธิในการเรียนและการทำงาน

การมีสมาธิและเอาใจใส่ในการเรียนเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมการตั้งใจเรียนซึ่งมีงานวิจัยสนับสนุนคำกล่าวข้างต้นได้แก่ งานวิจัยของธารณี เจียรวัฒนะ (2531 : ง) ได้ศึกษาพฤติกรรมกรรมการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ที่มีส่วนส่งเสริมผลสำเร็จในการเรียนวิทยาศาสตร์ ตามการรับรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์สูง ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนคณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์สูง จำนวน 283 คน ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมกรรมการเรียนของนักเรียนที่มีส่วนส่งเสริมการเรียนในระดับมากที่สุด คือ การตั้งใจเรียนและ การติดตามเรื่องที่เรียนอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งการทำการบ้านด้วยตนเอง ดังนั้นจากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยจึงนำมาตั้งเป็นสมมติฐานว่า พฤติกรรมการเรียนด้านการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กระบวนการสร้างและใช้ความรู้ เป็นการค้นหาความรู้และใช้เหตุผลของนักเรียนเชื่อมโยงโดย หาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่เรียนกับประสบการณ์เดิม สถานการณ์จริง หรือสิ่งที่ทราบ เนื้อหาสำคัญในสิ่งที่เรียน เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ แล้วนำมาประยุกต์ในชีวิตประจำวัน เช่นการเขียนบทความง่าย ๆ ด้วยภาษาตนเอง การสรุปความ การเชื่อมโยง การเปรียบเทียบ การจินตนาการ การนำไปใช้ การสร้างโครงเรื่อง การวิเคราะห์ และทักษะการสังเคราะห์ (จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. 2543 : 62)

กระบวนการสร้างและใช้ความรู้ันั้นเกิดจากความสามารถในการคิดหาความสัมพันธ์จากความคิดรวบยอดซึ่ง กิลฟอร์ด (Guildford. 1972 : 1-3 อ้างอิงจากศรีประเสริฐ ศรีนิล. 2539 : 36) กล่าวว่า เป็นความเข้าใจที่สรุปรวมเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เรื่องใดเรื่องหนึ่งอันเกิดจากการได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้นหลายๆอย่าง หลายๆแบบแล้วให้ได้ลักษณะของสิ่งนั้นหรือเรื่องนั้นมาจัดให้เป็นพวก ให้เกิดความเข้าใจ โดยสรุปในสิ่งนั้นหรือเรื่องนั้น เช่นเดียวกับ หทัย ดันหยง. (2530 : 1) กล่าวว่าความคิดรวบยอดเป็นกระบวนการทางธรรมชาติซึ่งอยู่ในลักษณะความคิด

ความเข้าใจของคนต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยรับเข้าไปในห้วงความคิดหรือมโนภาพ ด้วยการรวมสรุปทำให้เกิดลักษณะร่วมหรือรวมของหลายสิ่งหลายอย่าง และเมื่อเกิดความคิดรวบยอดแล้วบุคคลจึงจะสามารถนำความคิดนั้นมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ได้

เนื่องจากกระบวนการสร้างและใช้ความรู้เกี่ยวข้องกับกระบวนการคิดผู้วิจัยจึงนำเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการเรียนรู้เพื่อรู้แจ้งซึ่งเป็นหลักการในการพัฒนาการคิดเพื่อนำไปสู่กระบวนการสร้างและใช้ความรู้

ธัญญา ลิ้มเจริญ (2526 : 52-54) ศึกษาความถนัดของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยหลักการรู้แจ้งเพื่อให้เกิดกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการสอนด้วยหลักการรู้แจ้งในวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องโพลิโนเมียล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยหลักการรู้แจ้งเพื่อให้เกิดกระบวนการสร้างและใช้ความรู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการสอนโดยหลักการรู้แจ้งเพื่อให้เกิดกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นด้วย

ศรีประเสริฐ ศรีนิล (2539 : 113-114) ได้ทดลองเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนด้อยสัมฤทธิ์โดยใช้หลักการเรียนแบบรู้แจ้งกับนักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนแบบปกติ ผลการทดลองพบว่านักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ที่ได้รับการสอนหลักการเรียนแบบรู้แจ้งมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ที่เรียนแบบปกติ ซึ่งสรุปได้ว่าการใช้หลักการรู้แจ้งทำให้นักเรียนเกิดกระบวนการสร้างและใช้ความรู้มากขึ้น และส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากขึ้นด้วย

จากงานวิจัยแสดงให้เห็นหลักการเรียนรู้เพื่อรู้แจ้งสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ เนื่องจากหลักการเรียนรู้เป็นการพัฒนาความคิดในกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ ดังนั้นเมื่อนักเรียนสามารถสร้างและใช้ความรู้ได้อย่างเหมาะสม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะเพิ่มมากขึ้นด้วย ผู้วิจัยจึงนำมาตั้งเป็นสมมติฐานว่าพฤติกรรมการเรียนด้านกระบวนการสร้างและใช้ความรู้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.7 ความสัมพันธ์ระหว่างการเลือกใจความสำคัญ และจดจำเนื้อหาที่สำคัญของบทเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะข้อมูลที่สำคัญ และสรุปใจความสำคัญออกจากรายละเอียด ขณะฟังคำบรรยาย และขณะอ่านหนังสือ

การฟังอย่างมีประสิทธิภาพนั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่นักเรียนมีวุฒิภาวะนั้นองค์ประกอบอย่างหนึ่งคือมีความสามารถในการฟังและอ่านอย่างเข้าใจ ดีไวน์ (Devine. 1987) วิจัยพบว่า การฟังของนักเรียนภายในสิ่งแวดล้อมนอกโรงเรียน มีปริมาณ 45 % การใช้เวลาในการฟังเทียบกับการพูดมีปริมาณ 30% เทียบกับการอ่าน มีปริมาณ 16% และเทียบกับการเขียน มีประมาณ 9% ส่วนภายในโรงเรียนชั้นเด็กประถม ลักษณะการเรียนจะใช้ทักษะการฟังถึง 60 % เพราะการฟังเป็นเป็นการเรียนรู้ที่มาก่อนทักษะการสื่อสารด้านอื่น เช่นการพูด อ่าน และเขียน แต่ในนักเรียนระดับกลางจะสามารถเข้าใจในการอ่านและฟังเพิ่มมากขึ้น (Sticht, & James. 1984 : 293-318) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทักษะการฟังเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเรียนรู้ของนักเรียน สอดคล้องกับคำกล่าวของแฮร์ริส และ ไฮพาย (Harris, & Sipay. 1990) ซึ่งยืนยันว่านักเรียนควรได้รับการพัฒนาความสามารถในการฟัง เพราะความเข้าใจในการฟังสำคัญมากสำหรับทุกคน เนื่องจากการฟังเป็นวิธีหนึ่งในการรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

การเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือการอ่าน การอ่านที่มีประสิทธิภาพนั้นผู้อ่านจะใช้เวลาในการอ่านน้อยมากและยังช่วยประหยัดเวลาด้วย นักเรียนที่พัฒนาจนเข้าใจถึงโครงสร้างเนื้อหาจะสามารถช่วยนักเรียนแยกแยะประเด็นและจำใจความสำคัญได้ อีกทั้งยังช่วยให้นักเรียนปรับปรุงการอ่านแบบคร่าวๆด้วยการหาคำสำคัญซึ่งจะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการอ่านและการจำ (Irvin, & Rose. 1994 : 127) ดังนั้นความสำคัญของการอ่านตามที่กล่าวมานั้นจะช่วยให้นักเรียนหาข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพและทำให้นักเรียนได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

การอ่านและการฟังมีความสัมพันธ์กันเพราะเป็นเครื่องสร้างความรู้ และผลสัมฤทธิ์ของบุคคลที่มีความสามารถในการอ่านสัมพันธ์กับความสามารถในการฟัง (ดวงใจ วสุเพ็ญ. 2539 : 11) สุจิตร์ จรจิตร, และคณะ (2544. : 34-35) กล่าวว่า การเลือกใจความสำคัญจากการอ่านและการฟัง มีความแตกต่างกันตรงที่การอ่านหนังสือนั้นผู้เขียนมักจะลำดับความคิด เนื้อหาสาระอย่างเป็นขั้นตอนและผู้อ่านสามารถอ่านซ้ำได้ ส่วนการฟังมีความสำคัญมากซึ่งผู้ฟังต้องฟังอย่างตั้งใจเพราะอาจไม่มีโอกาสฟังซ้ำถ้าฟังไม่ชัดเจนหรือไม่เข้าใจ จึงทำให้นักเรียนส่วนมากมีโอกาสเลือกใจความสำคัญของบทเรียนจากการอ่านมากกว่าการฟัง อีกทั้งวินogradและบริดจ์ (Winograd, & Bridge. 1986 ; citing Irvin, & Rose. 1994 : 54-56) กล่าวว่านักเรียนจำนวนมากรู้สึกลำบากในการอ่านและจับใจความสำคัญจากหนังสือ เนื่องจากทักษะดังกล่าวขึ้นอยู่กับ

ความละเอียดอ่อนของโครงสร้างเนื้อหาทำให้ผู้อ่านที่ไม่ชำนาญเกิดความรู้สึกยุ่งยากในการหาใจความสำคัญ

นอกจากนี้ดวงใจ วสุเพ็ญ (2539 : 3-9) กล่าวถึงการจับใจความสำคัญว่า หมายถึงความเข้าใจสาระสำคัญของเรื่อง หรือแก่นของเรื่อง โดยการย่อความเป็นเครื่องช่วยนักเรียนในการจับประเด็นสำคัญของเรื่อง โดยผู้จัดย่อต้องเข้าใจความสำคัญและเนื้อหาก่อนเพื่อจับประเด็นสำคัญ แล้วจึงนำประเด็นสำคัญนั้นมาถ่ายทอดเป็นถ้อยคำของผู้จัดย่อเอง

ส่วนการจดจำเนื้อหาที่สำคัญของบทเรียนผู้วิจัยพบว่าสัมพันธ์กับการจดบันทึกเพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถจำข้อมูลได้มากขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี ซึ่งมีงานวิจัยสรุปว่านักเรียนที่จดบันทึกสามารถจำข้อมูลที่บันทึกไว้ได้ถึง 78% ในขณะที่นักเรียนที่ไม่ได้จดบันทึกจะสามารถจำข้อมูลได้เพียง 5-34% (Kiewra. 1984 : 299) สรุปได้ว่าการจดบันทึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยในกระบวนการเก็บข้อมูลในเชิงลึกและเป็นการเอาใจใส่ต่อการบันทึกข้อมูล

เอกสารที่เกี่ยวข้องในด้านนี้ไม่พบบางงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะ เพราะมักนำเสนอถึงวิธีการในการจับประเด็นหรือสาระสำคัญในบทเรียน (ทิพาวดี เอมะวรรณะ. 2529 : 39-40) ผู้วิจัยจึงนำเสนอเพียงบางด้าน ดังนี้

งานวิจัยเรื่องผลของการย่อความ คาร์ (ดวงใจ วสุเพ็ญ. 2539 : 17 ; อ้างอิงจาก Carr. 1989 : 1613-A) วิจัยผลการเขียนย่อความที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน เพื่อหาผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักเรียนระดับ 7 และ 8 ในระยะยาวในรูปแบบของคะแนนเฉลี่ยของความเข้าใจในการอ่านที่เพิ่มขึ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จำนวน 154 คน แบ่งกลุ่มนักเรียน 3 ระดับ คือ ดี ปานกลาง ต่ำ โดยนักเรียนอ่านบทความ 5 เรื่อง กลุ่มทดลองจะเขียนย่อความ 1 ประโยคต่อ 1 ย่อหน้า วิเคราะห์โดย MANOVA พบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนระดับสูง กลาง ต่ำ ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเขียนย่อความส่งผลที่ดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงแนวโน้มว่านักเรียนที่มีการเลือกใจความสำคัญ และจดจำเนื้อหาที่สำคัญของบทเรียนอย่างเหมาะสมจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี ดังนั้น จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยจึงนำมาตั้งเป็นสมมติฐานว่าพฤติกรรมการเรียนด้านการเลือกใจความสำคัญ และจดจำเนื้อหาที่สำคัญของบทเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.8 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้วิจัยประมวลเอกสารและงานวิจัยด้านนี้แล้วไม่พบว่ามีเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือการเรียน เนื่องจากงานวิจัยของพรุสและคณะ (Prus, et. Al. 1995 : 14) พบว่าเทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือการเรียนมีความสัมพันธ์สูงกับกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ ($r = .57$) และด้านการทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน ($r = .58$) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือการเรียน เป็นด้านที่สอดคล้องในด้านอื่นๆ (จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. 2543 : 2) ทำให้หัวข้อนี้ไม่มีการทำการวิจัยโดยเฉพาะ แต่พบว่ายุทธวิธีการเรียนมีความหมายใกล้เคียงเนื่องจากเทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนเป็นส่วนหนึ่งของยุทธวิธีการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำเสนอ ดังนี้

สุปราณี สนธิรัตน์ (2530 : 70) กล่าวว่ายุทธวิธีการเรียนเป็นวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้รวดเร็วกว่าผู้ที่ไม่รู้จักยุทธวิธีการเรียนภายในเวลาที่เท่ากัน ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการศึกษาส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ทราบยุทธวิธีการเรียน ซึ่งทำให้การเรียนนั้นง่ายขึ้น

พิบูล วงศ์ก้อม (2534 : 9) กล่าวว่า เทคนิคและวิธีการเรียนต่าง ๆ ที่นักเรียนปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอในการเรียน โดยอาศัยความรู้ ความชำนาญ และการฝึกฝนทั้งในห้องและนอกห้อง เพื่อให้การเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นได้แก่ การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง การศึกษาค้นคว้าในห้องสมุด การสอนกันเองในกลุ่มเพื่อน การแบ่งเวลาในการเรียน การจดบันทึกและการทบทวน เป็นยุทธวิธีการเรียน

ศิริภรณ์ เทพฉิม (2541 : 50) กล่าวว่า ยุทธวิธีการเรียนหมายถึง แนวทางในการปฏิบัติตนเองให้สอดคล้องกับความคิด ความรู้สึก การมองเห็นคุณค่าและประโยชน์ที่จะได้รับของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนที่แสดงให้เห็นถึงการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน การเข้าชั้นเรียนทุกวิชา ความตั้งใจและเอาใจใส่การเรียน การจดบันทึกเนื้อหาที่สำคัญ การแบ่งเวลาในการเรียน การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม การทบทวนบทเรียน และการเตรียมตัวสอบ

เออร์วิน และ โรส (Irvin, & Rose. 1994 : 125) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยการจดบันทึกจะนำไปสู่การอ่านและการฟังอย่างคล่องแคล่ว การจัดกลุ่มข้อมูลด้วยการแบ่งหน้าและใช้ตารางจะช่วยนักเรียนพัฒนาการเรียน

สมิธ (Smith. 1970 : 2-4) กล่าวว่าหากนักเรียนต้องการมีความสุขและประสบความสำเร็จในการศึกษา ก็จำเป็นต้องปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนให้มีประสิทธิภาพโดยการตรวจสอบยุทธวิธีการเรียนในแต่ละวัน วางแผนล่วงหน้า และเลือกให้ยุทธวิธีการเรียนที่มีประโยชน์ เช่น

จัดตารางเวลาสำหรับการเรียน เลือกหาสถานที่ที่เหมาะสม ตั้งใจทำงานจนกระทั่งสำเร็จ กำหนดโครงการที่จะกระทำ เลิกวิตกกังวลกับการสอบและปัญหาส่วนตัว แต่ลงมือกระทำเพื่อแก้ปัญหาเหล่านั้น

จากข้อมูลดังกล่าวพอสรุปได้ว่า เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือการเรียนรู้ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของยุทธวิธีการเรียนหมายถึง วิธีการเรียนต่าง ๆ ที่สอดคล้องและเหมาะสมกับตัวเอง ที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนได้อย่างรวดเร็ว โดยอาศัยความรู้ความสามารถและการฝึกฝนของตนเอง

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน เป็นส่วนหนึ่งของยุทธวิธีการเรียนซึ่งทำให้ประสบความสำเร็จทางการเรียนและช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งเป็นสมมติฐานว่าพฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.9 ความสัมพันธ์ระหว่างการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนเป็นพฤติกรรมการเรียนอย่างหนึ่งซึ่งนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี เพราะเป็นการตรวจสอบความเข้าใจในสิ่งที่ได้เรียน ได้อ่านหรือฟังมา การตรวจสอบงานที่ส่งอาจารย์ รวมทั้งการบันทึกในสมุดจดบันทึกซึ่งเป็นวิธีการทบทวนเอกสารอย่างหนึ่งที่มีประโยชน์ต่อนักเรียนในการช่วยให้นักเรียนสามารถระลึกถึงสิ่งที่เรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฮาร์ทลีย์ และ เดวิส (Hartley, & Davies. 1975 : 207-224) เคียวรา (Kiewra. 1985 : 23-32) และ จาคอบสัน (Jacobson. 1989 : 338-344) ที่พบว่า การทบทวนบทเรียนก่อนเข้าเรียนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้ทบทวนบทเรียนก่อนเข้าเรียนอย่างมีนัย

จากที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยนักเรียนที่มีการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำมาตั้งเป็นสมมติฐานว่าพฤติกรรมการเรียนด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.10 ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการประมวลจากหนังสือที่นำเสนอในหัวข้อการเรียนที่มีประสิทธิภาพและนำไปสู่การประสบความสำเร็จนั้นจะมีหัวข้อกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบอยู่ ซึ่งแสดงความสำคัญของพฤติกรรมด้านนี้ ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอจากหัวข้อที่กล่าวถึง ดังนี้

การสอบเป็นการวัดการเรียนรู้ของนักเรียนเพื่อแสดงถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแต่ละคน ในการสอบนั้นถ้านักเรียนไม่มีการเตรียมความพร้อม หรือขาดกลยุทธ์ในการสอบ จะทำให้นักเรียนเกิดความวิตกกังวลที่เกิดมาจากการกลัวความล้มเหลว และยังส่งผลให้ได้ผลการสอบไม่ดีเท่าที่ควรจะได้ (Linville. 1994 : 286)

กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านหนึ่งซึ่งแมดดอกซ์ (Maddox. 1963 : 108-126) กล่าวว่าวิธีการเตรียมตัวสอบที่ดีที่สุดคือการมีนิสัยทางการเรียนที่เป็นระบบ ทำตามคำแนะนำเกี่ยวกับการวางแผน การจัดบันทึก และเรียนอย่างมีประสิทธิภาพแล้ว การทำข้อสอบจะไม่เป็นเรื่องที่ยากอีกต่อไป โดยการเตรียมตัวสำหรับการสอบควรเริ่มต้นตั้งแต่วันแรกของการเรียน (Anderson, et al. 1969 : 98) และนักเรียนควรตั้งเป้าหมายว่าต้องการคะแนนในแต่ละภาคการเรียน หรือ G.P.A. เท่าไร แล้วสร้างทัศนคติในการแข่งขันกับการสอบซึ่งจะทำให้เกิดพลังในการบรรลุเป้าหมาย (Linville. 1994 : 264) เพื่อให้ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี เช่นเดียวกับที่เออร์วิน, และ โรส (Irvin, & Rose. 1994 : 204) กล่าวถึงนักเรียนที่ใช้กลยุทธ์ในการทำข้อสอบจะพัฒนาความสามารถในการทำข้อสอบได้ดี อีกทั้งยังสามารถพัฒนาความจำและความรู้ทางด้านศัพท์จากการบูรณาการข้อมูลใหม่เข้ากับสิ่งที่นักเรียนรู้อยู่ก่อน

นอกจากนี้ ศิริภรณ์ เทพนิม (2541 : 61) กล่าวถึง กลุ่มและเพื่อนว่าเป็นแหล่งสำคัญที่จะได้ข้อสอบที่ดี เพื่อนร่วมห้องสามารถแลกเปลี่ยนคำถาม คำตอบกันได้ เทคนิคการรวบรวมและเปลี่ยนคำถาม คำตอบในกลุ่ม จะช่วยให้ผู้เรียนทุกคนฝึกหัดทำข้อสอบโดยทำข้อสอบสั้นๆ ช่วยให้ผู้เรียนมั่นใจ กระตุ้นผู้เรียนให้หัดช่วยตนเอง การแลกเปลี่ยนคำถามกับคนอื่น ๆ ทำให้ได้คำถามคำตอบ ซึ่งผู้เรียนไม่เคยคาดคิดมาก่อน นอกจากนี้ผู้เรียนยังได้แก้ไขปรับปรุงคำตอบตนเองโดยการเพิ่มพูนที่ได้จากกลุ่มเพื่อน

งานวิจัยด้านกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์ และเสกสรรค์ ทองคำบรรจง (2541 : 50-56) ได้ทำการศึกษาปัจจัยเหตุที่ทำให้ นักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญมีสภาพรอพินิจ โดยทำการสำรวจนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญในปี พ.ศ. 2539 ภาคการเรียนที่ 2 จำนวนทั้งหมด 14,960 คน ซึ่งแบ่งเป็น นักศึกษารอพินิจถึง 2,109 คนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 ในการสำรวจครั้งนี้ นักศึกษาจะ

เป็นผู้ประเมินตนเองด้วยการตอบแบบสอบถาม ผลจากการศึกษาพบว่า สาเหตุที่นักเรียนรอพินิจนั้นสาเหตุสำคัญส่วนใหญ่เกิดจากนักศึกษาเอง คือเตรียมตัวไม่พร้อมสำหรับทดสอบและไม่ตั้งใจเรียน ส่วนนักศึกษาที่ไม่รอพินิจ พบว่ามีความเตรียมพร้อมในการเตรียมตัวสอบ เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนก็จะคุยกันในเรื่องที่เกี่ยวกับการเรียน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเตรียมตัวสอบส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีด้วย เนื่องจากนักศึกษาที่ไม่เตรียมตัวสอบให้พร้อมจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ส่วนนักศึกษาที่มีการเตรียมสอบพร้อมจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

เอกสารด้านกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบตามที่กล่าวมา สรุปได้ว่ามีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เนื่องจากนักเรียนที่มีกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบจะสามารถทำข้อสอบได้ดี ซึ่งรวมไปถึงการที่นักเรียนจะได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีด้วย ผู้วิจัยจึงนำมาตั้งเป็นสมมติฐานว่าพฤติกรรมการเรียนด้านกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากเอกสารและงานวิจัยที่ผู้วิจัยประมวลและนำเสนอทั้งหมดนั้น แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมในการเรียนแต่ละด้านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงตั้งเป็นสมมติฐานทางวิจัยว่าพฤติกรรมทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ยกเว้นพฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้พฤติกรรมการเรียนอย่างน้อย 2 ด้านยังร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ภาคปกติ จากโรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม กรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบด้วยสาขาวิชา ดังนี้

1. สาขาวิชาวิทย์ - คณิต
2. สาขาวิชาอังกฤษ - คณิต
3. สาขาวิชาอังกฤษ - ฝรั่งเศส
4. สาขาวิชาภาษาไทย - สังคม

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ทั้งหมดจากโรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม จังหวัดกรุงเทพมหานคร ภาคการเรียนปกติปีการศึกษา 2546 จำนวน 173 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้เครื่องมือ 2 อย่าง คือ

1. แบบสำรวจข้อมูลทั่วไป

แบบสำรวจข้อมูลทั่วไปเป็นข้อคำถามข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างในการระบุเพศ เกรดเฉลี่ยสะสม และสาขาวิชา เพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

ตัวอย่างแบบสำรวจข้อมูลทั่วไป

แบบสำรวจข้อมูลทั่วไป

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. เกรดเฉลี่ยสะสม _____
3. สาขาวิชา

☐ วิทยา - คณิต
☐ ภาษาไทย-สังคม

☐ อังกฤษ-คณิต
☐ อื่นๆ โปรดระบุ _____

☐ อังกฤษ-ฝรั่งเศส

2. แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนที่ผู้วิจัยปรับมาจากแบบสำรวจ Learning and Study Strategies Inventory (LASSI) ของมหาวิทยาลัยเทกซัสแห่งออสติน (University of Texas at Austin) โดย แครี อี เวียนสไตน์ (Claire E. Weinstein) เดวิด อาร์ พาล์มเมอร์ (David R. Palmer) และแอน ซี ชูลท์ (Ann C. Schulte) ที่สร้างขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1987 เพื่อเก็บข้อมูลนักศึกษาในด้านต่างๆ เช่นการเรียน เพื่อประโยชน์ในการให้คำปรึกษา และช่วยเหลือนักศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียน แต่เนื่องจากแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนชุดนี้ใช้วัดในระดับอุดมศึกษา ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงนำแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนไปปรับให้เหมาะสมกับนักเรียนมัธยมปลาย โดยผู้วิจัยปรับข้อคำถามให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ ตัวอย่างข้อคำถามที่ปรับเช่น คำถามข้อที่ 1 ข้อความเดิมคือ ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลว่าข้าพเจ้าจะสอบตกและต้องออกจากมหาวิทยาลัย ส่วนข้อความที่ปรับใหม่คือข้าพเจ้ารู้สึกกังวลว่าข้าพเจ้าจะสอบตก หรือในคำถามข้อที่ 5 ข้อความเดิมคือ ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าจะเรียนจบหรือไม่ทราบใดที่ข้าพเจ้าสามารถหาคู่ครองและแต่งงาน โดยข้อความที่ปรับใหม่คือ ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าจะเรียนจบหรือไม่ทราบใดที่ข้าพเจ้าสามารถหาแฟนได้ เมื่อได้มีการปรับข้อคำถามและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญคือ ดร.นิยะดา จิตต์จรัส อาจารย์ศศิธร สิงห์คำ และอาจารย์กัมปนาท บริบูรณ์ แล้วจึงนำแบบประเมินไปทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรจำนวน 50 คนเพื่อคัดเลือกรายข้อและตรวจหาคุณภาพ โดยนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธี Reliability Coefficients พบว่าค่าความเชื่อมั่นในแต่ละด้านอยู่ระหว่าง 0.46 - 0.74 (ดูค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนได้ที่หน้า 37) ซึ่งเป็นค่าที่สามารถยอมรับได้จึงได้นำแบบทดสอบที่ได้ปรับแล้วชุดนี้ไปใช้ในการวัดผลกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาในครั้งนี้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้คำนวณค่าความเชื่อมั่นกับกลุ่มตัวอย่าง

พบว่าค่าความเชื่อมั่นในแต่ละด้านอยู่ระหว่าง 0.60 - 0.77 (ดูค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนได้ที่หน้า 37) ลักษณะของแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนประกอบด้วยข้อคำถาม 77 ข้อ แบ่งออกเป็น 10 ด้านดังนี้

1. วัดทัศนคติทางการเรียน ได้แก่ ข้อ 5, 14, 18, 21, 38, 45, 51, และ 69 จำนวน 8 ข้อ
2. วัดแรงจูงใจในการเรียน ได้แก่ ข้อ 10, 13, 16, 28, 33, 41, 49, และ 56 จำนวน 8 ข้อ
3. วัดการจัดการเวลาในการเรียน ได้แก่ ข้อ 3, 22, 36, 42, 48, 58, 66, และ 74 จำนวน 8 ข้อ
4. วัดความวิตกกังวลในการเรียน ได้แก่ ข้อ 1, 9, 25, 31, 35, 54, 57, และ 63 จำนวน 8 ข้อ
5. วัดการมีสมาธิและความเอาใจใส่ต่อการเรียน ได้แก่ ข้อ 6, 11, 39, 43, 46, 55, 61, และ 68 จำนวน 8 ข้อ
6. วัดกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ ได้แก่ ข้อ 12, 15, 23, 32, 40, 47, 67, และ 76 จำนวน 8 ข้อ
7. วัดการเลือกใจความสำคัญ และจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ ได้แก่ ข้อ 2, 8, 60, 72, และ 77 จำนวน 5 ข้อ
8. วัดการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ได้แก่ ข้อ 7, 19, 24, 44, 50, 53, 62, และ 73 จำนวน 8 ข้อ
9. วัดการทดสอบตัวเองและการทบทวน การเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน ได้แก่ ข้อ 4, 17, 21, 26, 30, 37, 65, และ 70 จำนวน 8 ข้อ
10. วัดกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ ได้แก่ ข้อ 20, 27, 34, 52, 59, 64, 71, และ 75 จำนวน 8 ข้อ

ลักษณะคำตอบเป็นมาตราส่วนแบบประเมินค่า 5 ระดับ (Likert Scale) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน แบ่งเป็น	ทางนิมาน	และ	ทางนิเสธ
ไม่จริงเลย	ได้ 1 คะแนน		ได้ 5 คะแนน
ไม่ค่อยจริง	ได้ 2 คะแนน		ได้ 4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ได้ 3 คะแนน		ได้ 3 คะแนน
ค่อนข้างจริง	ได้ 4 คะแนน		ได้ 2 คะแนน
จริงที่สุด	ได้ 5 คะแนน		ได้ 1 คะแนน

ตารางแสดงตัวอย่างแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน (LASSI)

ให้นักเรียนใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน หรือช่องข้อความที่สอดคล้องกับตัวท่านมากที่สุด

คำถาม	ไม่จริงเลย	ไม่ค่อยจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างจริง	จริงที่สุด
1. ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลว่าข้าพเจ้าจะสอบตก					
2. ขณะจดคำบรรยาย ข้าพเจ้าสามารถแยกแยะข้อมูลที่สำคัญได้					
3. ข้าพเจ้าพบว่ามันเป็นการยากที่ต้องเรียนตามตารางเรียน					

76. ข้าพเจ้าสามารถนำความรู้ที่มีอยู่ไปสร้างความเข้าใจในความรู้ใหม่					
77. ข้าพเจ้ามีความลำบากในการหาประเด็นสำคัญของเรื่องที่อ่าน					

ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินพฤติกรรมการเรียน (Reliability)

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน (Reliability) ได้มาจากคู่มือแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน LASSI (Weinstein, Palmer, & Schulte. 1987 : Unpaged) แสดงค่าความเชื่อมั่น ในช่องที่ 1, 2 ส่วนค่าความเชื่อมั่นของผู้วิจัยอยู่ในช่องที่ 3 ดังนี้

	จำนวน ข้อ	Alpha จาก LASSI	Test- Retest Coefficient	Alpha จากช่วง tryout	Alpha จากกลุ่ม ตัวอย่าง
1. ทักษะคิดทางการเรียน	8	.72	.75	.60	.68
2. แรงจูงใจในการเรียน	8	.81	.84	.60	.67
3. การจัดการเวลาในการเรียน	8	.86	.85	.52	.65
4. ความวิตกกังวลในการเรียน	8	.81	.83	.74	.77
5. การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน	8	.84	.85	.68	.71
6. กระบวนการสร้างและใช้ความรู้	8	.74	.78	.73	.75
7. การเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ	5	.83	.72	.46	.62
8. การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน	8	.83	.81	.60	.66
9. การทดสอบตัวเองและการทบทวน การเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน	8	.68	.75	.71	.70
10. กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ	8	.75	.78	.46	.60

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยติดต่ออาจารย์แนะแนวโรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยนำแบบสำรวจข้อมูลทั่วไป และแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนให้กับอาจารย์

แนะแนวเพื่อดำเนินการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

3. ผู้วิจัยขอรับแบบสำรวจข้อมูลทั่วไป และแบบประเมินพฤติกรรมการเรียน กลับจากอาจารย์แนะแนวเพื่อบันทึกคะแนนและวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้จัดกระทำกับข้อมูล ดังนี้

1. คัดเลือกแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนที่สมบูรณ์ของนักเรียน นำมาตรวจให้คะแนน
2. บันทึกคะแนนที่ได้ลงในตารางบันทึกข้อมูล แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป
3. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยโปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Science) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ ระดับ .05
4. สถิติที่ใช้ในการวิจัย
 - 4.1 หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนทั้ง 4 กลุ่มสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 4.2 ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการเรียนระหว่างนักเรียนทั้ง 4 สาขาวิชาโดยใช้ F-test และถ้าผลการทดสอบพบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบต่อเป็นรายคู่ โดยใช้วิธี Tukey
 - 4.3 หาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมทางการเรียนในแต่ละด้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย Pearson product-moment correlation coefficient
 - 4.4 หาองค์ประกอบทางการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ Stepwise Multiple Regression

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าวิทยาคม เพื่อให้การนำเสนอเป็นไปตามลำดับขั้นตอนผู้วิจัยจึงได้กำหนดหัวข้อไว้ดังนี้คือ สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

N	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
F	แทน ค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยมากกว่าสองกลุ่ม (F-distribution)
t	แทน ค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยสองกลุ่ม (t-distribution)
df	แทน ค่าชั้นของความเป็นอิสระ (degree of freedom)
SS	แทน ผลบวกของค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานยกกำลังสอง
MS	แทน ค่าเฉลี่ยความเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean Square)
*	แทน ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
GPA	แทน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
R	แทน ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน ค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์
Beta	แทน ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน
B	แทน ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ
Std.Error	แทน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์การถดถอย
P-value	แทน ค่าความน่าจะเป็น (Probability) ของค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ
r	แทน ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

ATT	แทน	ทัศนคติทางการเรียน (Attitude)
MOT	แทน	แรงจูงใจในการเรียน (Motivation)
TMT	แทน	การจัดการเวลาในการเรียน (Time Management)
ANX	แทน	ความวิตกกังวลในการเรียน (Anxiety in learning)
CON	แทน	การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน (Concentration)
INP	แทน	กระบวนการสร้างและใช้ความรู้ (Information Processing)
SMI	แทน	การเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ (Selecting

Main Ideas)

STA	แทน	การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (Study Aids)
SFT	แทน	การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน (Self Testing)
TST	แทน	กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ (Test Strategies)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 5 ตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบประเมินพฤติกรรมการเรียน

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมการเรียนในแต่ละด้าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 4 กลุ่มสาขาวิชา

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการเรียนทั้งด้านรวมและในรายด้านของนักเรียนในแต่ละสาขาวิชา

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนในแต่ละด้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์องค์ประกอบพฤติกรรมทางการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบประเมินพฤติกรรมการเรียน

ในตอนนี้จะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าวิทยาคม จำแนกตามเพศ สาขาวิชา ผลปรากฏดังตาราง

ตาราง 1 จำนวนนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าวิทยาคม จำแนกตามเพศ และสาขาวิชา

สาขาวิชา	ชาย	หญิง	รวม
วิทย์-คณิต	15	25	40
อังกฤษ-คณิต	14	17	31
อังกฤษ-ฝรั่งเศส	5	23	28
ภาษาไทย-สังคม	45	29	74
รวม	79	94	173

จากตาราง 1 กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าวิทยาคมทั้งหมดจำนวน 173 คน แบ่งเป็นเพศชายจำนวน 79 คน เพศหญิงจำนวน 94 คน โดยจำแนกเป็น 4 สาขาวิชาดังนี้คือ สาขาวิชาวิทย์-คณิต เป็นเพศชายจำนวน 15 คน เพศหญิงจำนวน 25 คน รวมจำนวน 40 คน สาขาวิชาอังกฤษ-คณิต เป็นเพศชายจำนวน 14 คน เพศหญิงจำนวน 17 คน รวมจำนวน 31 คน สาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศส เป็นเพศชายจำนวน 5 คน เพศหญิงจำนวน 23 คน รวมจำนวน 28 คน สาขาวิชาภาษาไทย-สังคม เป็นเพศชายจำนวน 45 คน เพศหญิงจำนวน 29 คน รวมจำนวน 74 คน

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้ในแต่ละด้าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 4 กลุ่มสาขาวิชา

ในตอนนี้จะเป็นการวิเคราะห์พฤติกรรมกรเรียนทั้งด้านแยกและด้านรวมของนักเรียนทั้ง 4 กลุ่มสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลปรากฏดังตาราง 2 – 6

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมกรเรียนในด้านรวมและในรายด้านของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม

ตัวแปร	จำนวนข้อ(n)	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}/n^*$
คะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA)	-	2.42	.60	-
พฤติกรรมกรเรียนด้านรวม	77	243.6	28.75	3.16
ทัศนคติทางการเรียน	8	30.59	4.51	3.82
แรงจูงใจในการเรียน	8	26.19	4.24	3.27
การจัดการเวลาในการเรียน	8	22.34	4.15	2.79
ความวิตกกังวลในการเรียน	8	20.03	5.32	2.50
การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน	8	24.32	4.96	3.04
กระบวนการสร้างและใช้ความรู้	8	27.47	4.52	3.43
การเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ	5	17.03	4.08	3.41
การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน	8	26.77	4.52	3.35
การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน	8	24.14	4.67	3.02
กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ	8	24.70	4.88	3.08

* เป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมกรเรียนซึ่งหารด้วยจำนวนข้อวัด

นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมมีคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) เท่ากับ 2.42 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกรเรียนในด้านรวมเท่ากับ 3.16 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าพฤติกรรมกรเรียน ด้านทัศนคติทางการเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.82$) รองลง

มาคือด้าน กระบวนการสร้างและใช้ความรู้ ($\bar{X} = 3.43$) และการเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ ($\bar{X} = 3.41$) ส่วนด้านที่น้อยที่สุดคือด้าน การจัดการเวลาในการเรียน ($\bar{X} = 2.79$) และ ความวิตกกังวลในการเรียน ($\bar{X} = 2.50$)

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการณ์เรียนในด้านรวมและในรายด้าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสาขาวิชาคณิต-วิทย์

ตัวแปร	จำนวนข้อ (n)	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}/n^*$
คะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA)	-	2.69	0.62	-
พฤติกรรมการณ์เรียนด้านรวม	77	245.50	26.84	3.19
ทัศนคติทางการเรียน	8	30.88	4.76	3.86
แรงจูงใจในการเรียน	8	26.15	3.84	3.27
การจัดการเวลาในการเรียน	8	22.40	4.45	2.80
ความวิตกกังวลในการเรียน	8	19.93	5.32	2.49
การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน	8	25.65	4.23	3.21
กระบวนการสร้างและใช้ความรู้	8	27.83	4.49	3.48
การเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ	5	17.03	2.41	3.41
การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน	8	26.70	4.88	3.34
การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน	8	24.25	4.17	3.03
กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ	8	24.70	4.42	3.09

* เป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการณ์เรียนซึ่งหารด้วยจำนวนข้อวัด

นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม สาขาวิชาวิทย์-คณิต มีคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) เท่ากับ 2.69 ส่วนคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการณ์เรียนในด้านรวมเท่ากับ 3.19 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าพฤติกรรมการณ์เรียนด้านทัศนคติทางการเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.86$) รองลงมาคือด้าน กระบวนการสร้างและใช้ความรู้ ($\bar{X} = 3.48$) และการเลือกใจ

ความสำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ ($\bar{X} = 3.41$) ส่วนด้านที่น้อยที่สุดคือด้าน การจัดการเวลาในการเรียน ($\bar{X} = 2.80$) และ ความวิตกกังวลในการเรียน ($\bar{X} = 2.49$)

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการเรียนรู้ในด้านรวมและในรายด้าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-คณิต

ตัวแปร	จำนวนข้อ (n)	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}/n^*$
คะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA)	-	2.54	0.66	-
พฤติกรรมเรียนด้านรวม	77	246.97	29.98	3.21
ทัศนคติทางการเรียน	8	30.00	3.98	3.75
แรงจูงใจในการเรียน	8	25.97	4.2	3.25
การจัดการเวลาในการเรียน	8	23.39	4.08	2.92
ความวิตกกังวลในการเรียน	8	22.35	5.29	2.79
การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน	8	24.35	5.66	3.04
กระบวนการสร้างและใช้ความรู้	8	26.90	4.38	3.36
การเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ	5	17.32	2.83	3.46
การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน	8	26.39	4.31	3.30
การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน	8	24.32	4.69	3.04
กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ	8	25.97	4.98	3.25

* เป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเรียนซึ่งหารด้วยจำนวนข้อวัด

นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมสาขาวิชาอังกฤษ-คณิตมีคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) เท่ากับ 2.54 ส่วนคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมเรียนในด้านรวมเท่ากับ 3.21 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าพฤติกรรมเรียนด้านทัศนคติทางการเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.75$) รองลงมาคือด้านการเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ ($\bar{X} = 3.46$) และ ด้านกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ ($\bar{X} = 3.36$) ส่วนด้านที่น้อยที่สุดคือด้านการจัดการเวลาในการเรียน ($\bar{X} = 2.92$) และ ความวิตกกังวลในการเรียน ($\bar{X} = 2.79$)

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมกรเรียนในด้านรวมและในรายด้าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศส

ตัวแปร	จำนวนข้อ (n)	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}/n^*$
คะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA)	-	2.68	0.36	-
พฤติกรรมกรเรียนด้านรวม	77	251.04	28.84	3.26
ทัศนคติทางการเรียน	8	33.25	3.94	4.16
แรงจูงใจในการเรียน	8	27.71	3.72	3.46
การจัดการเวลาในการเรียน	8	21.79	4.17	2.72
ความวิตกกังวลในการเรียน	8	19.79	5.57	2.47
การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน	8	24.54	5.16	3.07
กระบวนการสร้างและใช้ความรู้	8	28.86	4.40	3.61
การเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ	5	17.29	2.64	3.46
การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน	8	27.89	4.34	3.49
การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน	8	25.25	4.68	3.16
กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ	8	24.68	5.03	3.09

* เป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมกรเรียนซึ่งหารด้วยจำนวนข้อวัด

นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมสาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศสมีคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) เท่ากับ 2.68 ส่วนคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมกรเรียนในด้านรวมเท่ากับ 3.26 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าพฤติกรรมกรเรียน ด้านทัศนคติทางการเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.16$) รองลงมาคือ ด้านกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ ($\bar{X} = 3.61$) และด้าน การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ($\bar{X} = 3.49$) ส่วนด้านที่น้อยที่สุดคือด้าน การจัดการเวลาในการเรียน ($\bar{X} = 2.72$) และ ความวิตกกังวลในการเรียน ($\bar{X} = 2.47$)

ตาราง 6 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการเรียนรู้ในด้านรวมและในรายด้าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสาขาวิชาภาษาไทย-สังคม

ตัวแปร	จำนวนข้อ (n)	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}/n^*$
คะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA)	-	2.12	0.49	-
พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านรวม	77	238.34	28.81	3.10
ทัศนคติทางการเรียน	8	29.68	4.44	3.71
แรงจูงใจในการเรียน	8	25.73	4.58	3.22
การจัดการเวลาในการเรียน	8	22.07	4.03	2.76
ความวิตกกังวลในการเรียน	8	19.22	5.08	2.40
การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน	8	23.51	4.86	2.94
กระบวนการสร้างและใช้ความรู้	8	27.00	4.60	3.38
การเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ	5	16.81	5.49	3.36
การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน	8	26.55	4.50	3.32
การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน	8	23.59	4.92	2.95
กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ	8	24.18	5.02	3.02

* เป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้ซึ่งหารด้วยจำนวนข้อวัด

นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมสาขาวิชาภาษาไทย-สังคมมีคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) เท่ากับ 2.12 ส่วนคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนรู้ในด้านรวมเท่ากับ 3.26 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ ด้านทัศนคติทางการเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.71$) รองลงมาคือ ด้านกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ ($\bar{X} = 3.38$) และการเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ ($\bar{X} = 3.36$) ส่วนด้านที่น้อยที่สุดคือด้าน การจัดการเวลาในการเรียน ($\bar{X} = 2.76$) และ ความวิตกกังวลในการเรียน ($\bar{X} = 2.40$)

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้ทั้งด้านรวมและในรายด้านของนักเรียนในแต่ละสาขาวิชา

ในตอนนี้เป็นการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนเพื่อทดสอบสมมติฐานว่านักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ที่มีสาขาวิชาต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ต่างกัน โดยใช้ F-test ผลปรากฏดังตาราง 7

ตาราง 7 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ที่มีสาขาวิชาต่างกัน

พฤติกรรมการเรียนรู้	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
ทัศนคติทางการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3	274.02	91.34	4.79**	.003
	ภายในกลุ่ม	169	3219.84	19.05		
	รวม	172	3493.86			
แรงจูงใจในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3	82.33	27.44	1.54	.205
	ภายในกลุ่ม	169	3006.38	17.79		
	รวม	172	3088.71			
การจัดการเวลาในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3	48.22	16.07	0.93	.428
	ภายในกลุ่ม	169	2922.33	17.29		
	รวม	172	2970.55			
ความวิตกกังวลในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3	218.66	72.89	2.64*	.051
	ภายในกลุ่ม	169	4665.13	27.60		
	รวม	172	4883.79			
การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3	120.22	40.07	1.65	.180
	ภายในกลุ่ม	169	4103.65	24.28		
	รวม	172	4223.87			
กระบวนการสร้างและใช้ความรู้	ระหว่างกลุ่ม	3	85.22	28.41	1.40	.245
	ภายในกลุ่ม	169	3429.91	20.30		
	รวม	172	3515.13			

ตาราง 7 (ต่อ)

พฤติกรรมการเรียนรู้	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	P- value
การเลือกใจความสำคัญและจดจำ เนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ	ระหว่างกลุ่ม	3	8.04	2.68	1.59	.924
	ภายในกลุ่ม	169	2856.81	16.90		
	รวม	172	2864.85			
การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ ช่วยเหลือในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3	43.49	14.50	.71	.550
	ภายในกลุ่ม	169	3474.72	20.56		
	รวม	172	3518.21			
การทดสอบตนเอง ทบทวน และ เตรียมตัวก่อนเข้าเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3	58.02	19.34	.89	.449
	ภายในกลุ่ม	169	3685.36	21.81		
	รวม	172	3743.39			
กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียม ตัวสอบ	ระหว่างกลุ่ม	3	70.18	23.39	.98	.402
	ภายในกลุ่ม	169	4024.19	23.81		
	รวม	172	4094.37			

*p < .05 , **p < .01

จากตาราง 7 พบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมที่สาขาวิชาต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางการเรียนแตกต่างกัน 2 ด้านคือด้านทัศนคติทางการเรียน และด้านความวิตกกังวลในการเรียน ทั้งนี้ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 และ .05 ตามลำดับ เมื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบเป็นรายคู่เพื่อหาสาขาวิชาที่มีความแตกต่างกันด้วยวิธีการของ Tukey ผลแสดงตามตาราง 8 และ 9 ดังนี้

ตาราง 8 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษา
ชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมที่มีสาขาวิชาต่างกัน

สาขาวิชา	N	$\bar{x}$	อังกฤษ-ฝรั่งเศส	วิทย์-คณิต	อังกฤษ-คณิต	ภาษาไทย-สังคม
อังกฤษ-ฝรั่งเศส	28	33.25	-	2.37	3.25*	3.57*
วิทย์-คณิต	40	30.88		-	.88	1.2
อังกฤษ-คณิต	31	30.00			-	.32
ภาษาไทย-สังคม	74	29.68				-

* $p < .05$

จากตารางพบว่านักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศสมีทัศนคติทางการเรียนสูงที่สุด ($\bar{X} = 33.25$) รองลงมาคือสาขาวิชาวิทย์-คณิต ($\bar{X} = 30.88$) และสาขาวิชาอังกฤษ-คณิต ($\bar{X} = 30.00$) ส่วนนักเรียนสาขาวิชาภาษาไทย-สังคมมีทัศนคติทางการเรียนต่ำที่สุด ($\bar{X} = 29.68$) ซึ่งผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนสาขาอังกฤษ – ฝรั่งเศส มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนสาขาอังกฤษ – คณิต และนักเรียนสาขาภาษาไทย – สังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ตาราง 9 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมที่มีสาขาวิชาต่างกัน

สาขาวิชา	N	$\bar{X}$	อังกฤษ-คณิต	วิทย์-คณิต	อังกฤษ-ฝรั่งเศส	ภาษาไทย-สังคม
อังกฤษ-คณิต	31	22.35	-	2.42	2.56	3.13*
วิทย์-คณิต	40	19.93		-	.14	.71
อังกฤษ-ฝรั่งเศส	28	19.79			-	.57
ภาษาไทย-สังคม	74	19.22				-

* $p < .05$

จากตารางพบว่านักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-คณิตมีความวิตกกังวลในการเรียนสูงที่สุด ($\bar{X} = 22.35$) รองลงมาคือสาขาวิชาวิทย์-คณิต ($\bar{X} = 19.93$) และสาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศส ($\bar{X} = 19.79$) ส่วนนักเรียนสาขาวิชาภาษาไทย-สังคมมีความวิตกกังวลในการเรียนต่ำที่สุด ($\bar{X} = 19.22$) ซึ่งผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่าพฤติกรรมกรเรียนด้านความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนสาขาอังกฤษ – คณิตมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่่านักเรียนสาขาภาษาไทย – สังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรเรียนในแต่ละด้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตาราง 10 ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (r_{xy}) ระหว่างพฤติกรรมกรเรียนด้านรวมและด้านย่อยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามสาขาวิชา

พฤติกรรม การเรียน	รวมทุกสาขา	วิทย์-คณิต	อังกฤษ-คณิต	อังกฤษ-ฝรั่งเศส	ภาษาไทย-สังคม
พฤติกรรมรวม	.40**	.20	.61**	.34	.37**
ATT	.30**	-.14	.37*	.42*	.23
MOT	.36**	.09	.53**	.18	.33**
TMT	.22**	-.06	.46**	.20	.15
ANX	.23**	.33*	.05	.13	.11
CON	.31**	-.03	.44*	.21	.27*
INP	.28**	.12	.41*	.08	.27*
SMI	.18*	.27	.41*	.10	.05
STA	.43**	.12	.79**	.26	.38**
SFT	.41**	.16	.50**	.41*	.45**
TST	.24**	.41**	.23	.22	.04

* $p < .05$, ** $p < .01$

หมายเหตุ ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างกันของตัวแปรพฤติกรรมกรเรียนด้านต่างๆ แสดงในภาคผนวก ข.

จากตาราง 10 เมื่อพิจารณาข้อมูลในกลุ่มนักเรียนรวมทุกสาขาวิชาพบว่าพฤติกรรมการเรียนในแต่ละด้านมีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ยกเว้นด้านการเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ในสาขาวิชาวิทย์-คณิตพบว่ามีพฤติกรรมการเรียนเพียง 2 ด้านเท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญคือด้านความวิตกกังวลในการเรียนและด้านกลยุทธ์ในการสอบ และการเตรียมตัวสอบของนักเรียนทั้งนี้ที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ

ในสาขาวิชาอังกฤษ-คณิตพบว่ามีพฤติกรรมการเรียน 8 ด้านจาก 10 ด้านสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญอย่างน้อยที่ระดับ .05 โดยยกเว้นด้านความวิตกกังวลในการเรียนและกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ

ในสาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศสพบว่ามีพฤติกรรมการเรียนเพียง 2 ด้านเท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ด้านทัศนคติทางการเรียนและด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน

ในสาขาวิชาภาษาไทย-สังคมพบว่ามีพฤติกรรมการเรียน 5 ด้านที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญอย่างน้อยที่ระดับ .05 คือด้านแรงจูงใจในการเรียน ด้านการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน ด้านกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ ด้านการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน และด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน

ตอนที่ 5 / การวิเคราะห์หาค่าประกอบพฤติกรรมทางการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่าพฤติกรรมการเรียนอย่างน้อย 2 ด้านสามารถร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นปีที่ 5 ทุกสาขาวิชาและในแต่ละสาขาวิชา

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression) ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นปีที่ 5 ในกลุ่มรวมทุกสาขาวิชาเป็นตัวทำนาย

ตัวแปรทำนาย	b	Std.Error	Beta	t	p-value
การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)	.04245	.014	.304	2.966*	.004
ความวิตกกังวลในการเรียน (ANX)	.03227	.008	.272	3.887**	.000
การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน (SFT)	.02727	.013	.212	2.065*	.041
ค่าคงที่ (a)	.04584	.330		-.139	.890
$R = .529$ $R^2 = .28$ $R^2 \text{ adj} = .266$ Overall F = 19.204 * $p < .05$, ** $p < .01$					

จากตาราง 11 พบว่าในกลุ่มรวมมีพฤติกรรมการเรียน 3 ด้านที่สามารถร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างน้อยที่ระดับ .05 โดยมีเปอร์เซ็นต์การทำนายเป็นร้อยละ 28 ($R^2 = .28$) ตัวแปรทั้ง 3 ตัวเรียงตามลำดับความสำคัญคือการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ($\beta = .304$) ความวิตกกังวลในการเรียน ($\beta = .272$) และการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน ($\beta = .212$)

สมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ตัวแปรพฤติกรรมการเรียนเป็นตัวทำนาย จะได้สมการในรูปคะแนนดิบ

$$\text{ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน} = .04245 (\text{STA}) + .03227 (\text{ANX}) + .02727 (\text{SFT})$$

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\text{ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน} = .304 (\text{STA}) + .272 (\text{ANX}) + .212 (\text{SFT})$$

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression) ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นปีที่ 5 สาขาวิชาวิทย-คณิตโดยใช้พฤติกรรมการเรียนเป็นตัวทำนาย

ตัวแปรทำนาย	b	Std.Error	Beta	t	p-value
กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ (TST)	.05711	.021	.41	2.773**	.009
ค่าคงที่ (a)	1.281	.517		2.480*	.018
$R = .41$ $R^2 = .17$ $R^2 \text{ adj} = .146$ Overall F = 7.688 * $p < .05$, ** $p < .01$					

จากตาราง 12 พบว่ามีตัวแปรเพียงตัวเดียวที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีเปอร์เซ็นต์การทำนายเป็นร้อยละ 17 ($R^2 = .17$) ตัวแปรนั้นคือ กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ

สมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ตัวแปรพฤติกรรมการเรียนเป็นตัวทำนาย จะได้
สมการในรูปคะแนนดิบ

$$\text{ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน} = 1.281 + .05711 (\text{TST})$$

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\text{ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน} = .41 (\text{TST})$$

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression) ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นปีที่ 5 สาขาวิชาอังกฤษ-คณิตโดยใช้พฤติกรรมการเรียนเป็นตัวทำนาย

ตัวแปรทำนาย	b	Std.Error	Beta	t	p-value
การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)	.121	.018	.788	6.894**	.000
ค่าคงที่ (a)	-.66	.47		-1.403	.171
$R = .79$ $R^2 = .62$ $R^2 \text{ adj} = .61$ Overall $F = 47.52$ * $p < .05$, ** $p < .01$					

จากตาราง 13 พบว่ามีตัวแปรเพียงตัวเดียวที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีเปอร์เซ็นต์การทำนายเป็นร้อยละ 62 ($R^2 = .62$) โดยตัวแปรในการทำนายคือ การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ($\beta = .788$)

สมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ตัวแปรพฤติกรรมการเรียนเป็นตัวทำนาย จะได้สมการในรูปคะแนนดิบ

$$\text{ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน} = +.121 (\text{STA})$$

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\text{ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน} = .788 (\text{STA})$$

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression) ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นปีที่ 5 สาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศสโดยใช้พฤติกรรมการเรียนเป็นตัวทำนาย

ตัวแปรทำนาย	b	Std.Error	Beta	t	p-value
ทัศนคติทางการเรียน (ATT)	.03869	.016	.42	2.36*	.026
ค่าคงที่ (a)	1.394	.549		2.54*	.017

$R = .42$ $R^2 = .18$ $R^2 \text{ adj} = .15$ Overall $F = 5.572$

* $p < .05$, ** $p < .01$

จากตาราง 14 พบว่ามีตัวแปรเพียงตัวเดียวที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีเปอร์เซ็นต์การทำนายเป็นร้อยละ 18 ($R^2 = .18$) โดยมีตัวแปรในการทำนายคือ ทัศนคติทางการเรียน ($\beta = .42$)

สมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ตัวแปรพฤติกรรมการเรียนเป็นตัวทำนาย จะได้สมการในรูปคะแนนดิบ

$$\text{ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน} = 1.394 + .03869 (\text{ATT})$$

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\text{ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน} = .42 (\text{ATT})$$

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression) ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นปีที่ 5 สาขาวิชาภาษาไทย-สังคมโดยใช้พฤติกรรมการเรียนเป็นตัวทำนาย

ตัวแปรทำนาย	b	Std.Error	Beta	t	p-value
การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัว ก่อนเข้าเรียน (SFT)	.04505	.011	.499	4.134**	.000
ค่าคงที่ (a)	1.053	.255		4.261**	.000
R = .45 R ² = .20 R ² adj = .19 Overall F = 18.16					
* p < .05 , ** p < .01					

จากตารางที่ 15 พบว่ามีตัวแปรเพียงตัวเดียวที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีเปอร์เซ็นต์การทำนายเป็นร้อยละ 20 ($R^2 = .20$) โดยตัวแปรในการทำนายคือ การทดสอบตนเอง การทบทวน และการเตรียมตัวในการเรียน ($\beta = .499$)

สมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ตัวแปรพฤติกรรมการเรียนเป็นตัวทำนาย จะได้
สมการในรูปคะแนนดิบ

$$\text{ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน} = 1.053 + .04505 (\text{SFT})$$

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\text{ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน} = .499 (\text{SFT})$$

สรุปผลการวิเคราะห์ตอนที่ 4

การวิเคราะห์ถดถอยเพื่อหาค่าประกอบทางการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากตาราง 11 ถึงตาราง 15 สามารถสรุปตัวแปรพฤติกรรมการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทุกสาขาวิชาและในแต่ละสาขาวิชาดังนี้

ตาราง 16 ตัวแปรพฤติกรรมกรรมการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทุกสาขาวิชาและในแต่ละสาขาวิชา

พฤติกรรมกรรมการเรียน	สาขาวิชา				
	กลุ่มรวม	วิทย์-คณิต	อังกฤษ-คณิต	อังกฤษ-ฝรั่งเศส	ภาษาไทย-สังคม
1. ทักษะคติทางการเรียน (ATT)				✓	
2. แรงจูงใจในการเรียน (MOT)					
3. การจัดเวลาในการเรียน (TMT)					
4. ความวิตกกังวลในการเรียน (ANX)	✓				
5. การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน (CON)					
6. กระบวนการสร้างและใช้ความรู้ (INP)					
7. การเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ (SMI)					
8. การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (STA)	✓		✓		
9. การทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน (SFT)	✓				✓
10. กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ (TST)		✓			

จากตาราง 16 สามารถสรุปภาพรวมของการทำนายเกรดโดยพฤติกรรมกรรมการเรียนเป็นตัวทำนายได้ดังนี้

1. พฤติกรรมการเรียนด้านที่สามารถทำนายเกรดได้ในแต่ละกลุ่มสาขาวิชามีจำนวน 1-3 ด้านซึ่งจะต่างด้านกันขึ้นกับกลุ่มนักเรียนหรือสาขาวิชา กล่าวคือ

กลุ่มรวมมี 3 ด้าน คือ ด้านการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ด้านความวิตกกังวลในการเรียน และด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน

กลุ่มสาขาวิชาวิทย์-คณิต มี 1 ด้านคือ ด้านกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ

กลุ่มสาขาภาษาอังกฤษ - คณิต มี 1 ด้านคือ ด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน

กลุ่มสาขาวิชาอังกฤษ - ฝรั่งเศส มี 1 ด้านคือ ด้านทัศนคติทางการเรียน

กลุ่มสาขาวิชาภาษาไทย-สังคม มี 1 ด้าน คือ ด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน

2. ในภาพรวมพฤติกรรมการเรียนรู้ 5 ด้านใน 10 ด้านสามารถทำนายเกรดบางกลุ่มบางสาขาได้ คือ ด้านทัศนคติทางการเรียน ด้านความวิตกกังวลในการเรียน ด้านการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน และด้านกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ และมีอีก 5 ด้านที่ไม่สามารถทำนายได้เลยไม่ว่าจะเป็นสาขาวิชาใดคือ ด้านแรงจูงใจในการเรียน ด้านการจัดการเวลาในการเรียน ด้านการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน ด้านกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ และด้านการเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ในกลุ่มรวม และจำแนกตามสาขาวิชา
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางการเรียนระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ทั้งในกลุ่มรวม และจำแนกตามสาขาวิชา
4. เพื่อค้นหาค่าประกอบพฤติกรรมทางการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ในแต่ละสาขาวิชา

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนมัธยมชั้นปีที่ 5 ที่มีสาขาวิชาต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ต่างกัน
2. พฤติกรรมทางการเรียนแต่ละด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ยกเว้นด้านความวิตกกังวลที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. พฤติกรรมทางการเรียนอย่างน้อย 2 ด้าน ร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นปีที่ 5 ในแต่ละสาขาวิชา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ภาคปกติ จากโรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม กรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบด้วย 4 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชา วิทยาศาสตร์-คณิต สาขาวิชาอังกฤษ-คณิต สาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศส และสาขาวิชาภาษาไทย-สังคม

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ทั้งหมดจากโรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม จังหวัดกรุงเทพมหานคร ภาคการเรียนปกติ ปีการศึกษา 2546 จำนวน 173 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยแบบสำรวจข้อมูลทั่วไปและแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยปรับมาจากแบบสำรวจ Learning and Study Strategies Inventory (LASSI) โดย แครี อี เวียนสไตน์ (Claire E. Weinstein) เดวิด อาร์ พาล์มเมอร์ David R. Palmer) และแอน ซี ชูลท์ (Ann C. Schulte) ประกอบด้วยข้อคำถาม 77 ข้อ แบ่งออกเป็น 10 ด้าน คือ 1) ทักษะคิดทางการเรียน 2) แรงจูงใจในการเรียน 3) การจัดการเวลาในการเรียน 4) ความวิตกกังวลในการเรียน 5) การมีสมาธิและความเอาใจใส่ต่อการเรียน 6) กระบวนการสร้างและใช้ความรู้ 7) การเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ 8) การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน 9) การทดสอบตัวเอง การทบทวนและการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน 10) กลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Likert Scale)

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยติดต่ออาจารย์แนะแนวโรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยอาจารย์แนะแนวเป็นผู้ดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง แล้วผู้วิจัยนำข้อมูลที่สมบูรณ์มาให้คะแนนเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

5.1 หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนทั้ง 4 กลุ่มสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

5.2 ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการเรียน ระหว่างนักเรียนทั้ง 4 สาขาวิชาโดยใช้ F-test และถ้าผลการทดสอบพบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบต่อเป็นรายคู่ โดยใช้วิธี Tukey

5.3 หาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมทางการเรียนในแต่ละด้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย Pearson Product-Moment Correlation Coefficient

5.4 หาดังประกอบทางการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ Stepwise Multiple Regression

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านพฤติกรรมทางการเรียนที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยดังนี้

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 173 คน แบ่งเป็นเพศชายจำนวน 79 คน เพศหญิงจำนวน 94 คน โดยจำแนกเป็น 4 สาขาวิชาดังนี้คือ สาขาวิชาวิทย์-คณิต จำนวน 40 คน สาขาวิชาอังกฤษ-คณิต จำนวน 31 คน สาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศส จำนวน 28 คน และสาขาวิชาภาษาไทย-สังคม จำนวน 74 คน

2. นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมมีคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมทางการเรียนด้านทัศนคติทางการเรียนสูงที่สุดในทุกสาขาวิชา ด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยรองลงมาของนักเรียนสาขาวิทย์-คณิต และ ภาษาไทย-สังคม คือด้านกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ และด้านการเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ คะแนนเฉลี่ยอันดับรองของนักเรียนสาขาวิชาคณิต-อังกฤษคือ ด้านการเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ และด้านกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ ส่วนคะแนนเฉลี่ยรองลงมาของนักเรียนสาขาอังกฤษ-ฝรั่งเศส คือ ด้านกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ และ การใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน

3. นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางการเรียนน้อยที่สุดในทุกสาขาวิชาคือด้านความวิตกกังวลในการเรียน และรองลงมาคือการจัดการเวลาในการเรียน

4. พฤติกรรมทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมที่ต่างสาขาวิชากันจะมีพฤติกรรมทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2 ด้าน คือ ด้านทัศนคติทางการเรียน และด้านความวิตกกังวลในการเรียนที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ เมื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Tukey พบว่า พฤติกรรมทางการเรียนด้านทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนสาขาอังกฤษ - ฝรั่งเศส มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนสาขา

อังกฤษ – คณิต และนักเรียนสาขาภาษาไทย – สังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ส่วนด้านความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนสาขาอังกฤษ – คณิตมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนสาขาภาษาไทย – สังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

5. พฤติกรรมการเรียนทุกด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มรวมทุกสาขาวิชาอย่างมีนัยสำคัญอย่างน้อยที่ระดับ .05

นักเรียนสาขาวิชาวิทย์ - คณิตมีพฤติกรรมการเรียนสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพียง 2 ด้าน คือด้านความวิตกกังวลในการเรียนและด้านกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ

นักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-คณิตมีพฤติกรรมการเรียนสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 8 ด้านจาก 10 ด้านยกเว้นด้านความวิตกกังวลในการเรียนและกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ

นักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศสมีพฤติกรรมการเรียนสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพียง 2 ด้าน คือด้านทัศนคติทางการเรียนและด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน

นักเรียนสาขาวิชาภาษาไทย-สังคมมีพฤติกรรมการเรียนสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 5 ด้าน จาก 10 ด้าน คือด้านแรงจูงใจในการเรียน ด้านการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน ด้านกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ ด้านการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน และด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน

6. ในกลุ่มตัวอย่างรวม พฤติกรรมการเรียนที่สามารถร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ที่ระดับ .05) มี 3 ด้านคือ ด้านการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ด้านความวิตกกังวลในการเรียน และด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน ตามลำดับ ซึ่งสามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ 28 ($R^2 : 28$)

ในสาขาวิชาคณิต-วิทย์ พฤติกรรมการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีเพียงด้านเดียว คือ ด้านกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ โดยมีเปอร์เซ็นต์การทำนายเป็นร้อยละ 15 ($R^2 = .15$)

ในสาขาวิชาอังกฤษ-คณิต พฤติกรรมการเรียนที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ที่ระดับ .01) มีด้านเดียวคือ ด้านการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน โดยมีเปอร์เซ็นต์การทำนายเป็นร้อยละ 62 ($R^2 = .62$)

ในสาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศส พฤติกรรมการเรียนที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ที่ระดับ .05) มีเพียงด้านเดียวคือ ด้านทัศนคติทางการเรียน โดยมีเปอร์เซ็นต์การทำนายเป็นร้อยละ 18 ($R^2 = .18$)

ในสาขาวิชาภาษาไทย-สังคม พฤติกรรมการเรียนที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ที่ระดับ .01) มีเพียงด้านเดียวคือ ด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน โดยมีเปอร์เซ็นต์การทำนายเป็นร้อยละ 20 ($R^2 = .20$)

อภิปรายผล

การศึกษาพฤติกรรมการเรียนที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม มีจุดมุ่งหมายหลักในการศึกษาอยู่ 2 ส่วน คือ ในส่วนแรก เป็นการศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ในกลุ่มรวม และจำแนกตาม สาขาวิชา และในส่วนที่สอง เป็นการศึกษาความสัมพันธ์และตัวแปรในการทำนายระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนอข้อค้นพบจากการศึกษา และอภิปรายผลที่ได้ แยกในแต่ละส่วน เพื่อให้เห็นผลการศึกษาอย่างชัดเจน

ส่วนที่ 1 การศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ในกลุ่มรวม และจำแนกตามสาขาวิชา

ในการศึกษารั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคมในประเด็นต่าง ๆ 2 ประเด็น คือ 1) การศึกษาพฤติกรรมการเรียนในกลุ่มรวม และจำแนกตามสาขาวิชา และ 2) การเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนระหว่างสาขาวิชา

ประเด็นที่ 1 การศึกษาพฤติกรรมการเรียนในกลุ่มรวม และจำแนกตามสาขาวิชา

ประเด็นนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนในกลุ่มรวม และจำแนกตามสาขาวิชา (จุดมุ่งหมายข้อที่ 1)

การศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนโดยการพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนทั้งในกลุ่มรวมและในแต่ละสาขา พบว่าคะแนนเฉลี่ยด้านทัศนคติทางการเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด ซึ่งแสดงว่าทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนสูงกว่าพฤติกรรมการเรียนในด้านอื่นๆ

ส่วนคะแนนเฉลี่ยด้านที่ต่ำที่สุดคือ ด้านความวิตกกังวลในการเรียนและด้านการจัดการเวลาในการเรียนตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. (2543) ที่ได้ศึกษาการใช้กลยุทธ์ทางการเรียนด้วยแบบประเมินพฤติกรรม LASSI กับนักศึกษาคณะต่างๆ ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ พบว่าทุกคณะมีคะแนนเฉลี่ยต่ำในด้านการจัดการความวิตกกังวลและกลยุทธ์การจัดการเวลาเรียน

๓๐/๑๐๔๙ * พฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการเวลาในการเรียนพบว่าเป็นพฤติกรรมการเรียนอีกด้านที่มีคะแนนต่ำ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาทางการเรียนและเป็นปัญหาหลักอย่างหนึ่งของนักเรียนที่พบเนื่องจาก นักเรียนไม่สามารถจัดเวลาในการเรียนหรือไม่สามารถจัดตารางการเรียนและกิจกรรม ซึ่งทำให้เวลาสูญเปล่า (Anderson; et al. 2540 : 3) นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนทุกสาขามีคะแนนพฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการเวลาต่ำจึงควรมีการแนะนำวิธีหรือเทคนิคในการจัดเวลาเรียนสำหรับนักเรียนทุกสาขา เนื่องจากการเรียนการสอนของนักเรียนมัธยมปลายมีกิจกรรมมากกว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเฉพาะการทำงานเป็นกลุ่มซึ่งต้องมีการจัดสรรเวลาในการทำกิจกรรมการเรียนมากกว่า อีกทั้งการจัดเวลาเรียนและกิจกรรมของนักเรียนในระดับนี้ยังเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนในระดับอุดมศึกษาด้วย

ประเด็นที่ 2 การเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนในแต่ละสาขาวิชา

ประเด็นนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาว่าพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่เรียนต่างสาขาวิชากันจะมีพฤติกรรมการเรียนต่างกันหรือไม่ อย่างไร (จุดมุ่งหมายข้อ 2) โดยมีสมมติฐานว่านักเรียนที่มีสาขาวิชาต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนต่างกัน

การศึกษาพบผลที่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในพฤติกรรมการเรียน 2 ด้านคือ ด้านทัศนคติทางการเรียน และด้านความวิตกกังวลในการเรียน

ด้านทัศนคติทางการเรียน : พบว่านักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศส สาขาวิชาอังกฤษ-คณิต และสาขาภาษาไทย-สังคมมีพฤติกรรมการเรียนด้านทัศนคติทางการเรียนต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศสมีทัศนคติทางการเรียนดีกว่านักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-คณิต และสาขาภาษาไทย-สังคม ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ

นักเรียนตั้งใจเลือกเรียนสาขาวิชานี้เองด้วยความมุ่งมั่นและมีเป้าหมายในการเลือกเรียนอย่างชัดเจน ต้องการเรียนวิชาหลักทางภาษาซึ่งมีลักษณะเฉพาะต้องใช้ทักษะมากและต้องการเลี้ยงวิชา คำนวณจึงมีทัศนคติที่ดีต่อสาขาวิชานี้ ในขณะที่นักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-คณิตส่วนหนึ่งมาจากนักเรียนที่เลือกเรียนสาขาวิทย์-คณิตแต่คะแนนไม่ถึงเกณฑ์อีกทั้งระดับความสามารถของนักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-คณิตน้อยกว่านักเรียนสาขาวิทย์-คณิตทำให้ต้องมาเรียนสาขาวิชานี้ ซึ่งพื้นฐานสาขาวิชานี้เป็นสาขาที่ผสมผสานระหว่างสาขาวิชาคณิต-วิทย์ และ อังกฤษ-ฝรั่งเศส ซึ่งเป็นวิชาที่ต้องใช้ทักษะในการคำนวณและภาษาแต่ไม่เน้นมากเท่ากับสาขาวิชาทั้งสอง วิชาที่เรียนมีน้อยกว่าแต่นักเรียนมีเวลามากกว่า ขาดแรงจูงใจ ซึ่งทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางการเรียนต่ำกว่านักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศส ส่วนสาขาวิชาภาษาไทย-สังคมนักเรียนกลุ่มนี้มีผลการเรียนต่ำกว่าทุกกลุ่ม พื้นฐานความรู้ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นไม่ดี นักเรียนส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่เรียนอ่อนและมีคะแนนเฉลี่ยไม่ถึงในการเลือกเรียนสาขาวิชาอื่นทำให้ต้องมาเรียนในสาขาวิชานี้ อีกทั้งนักเรียนบางส่วนไม่รู้ว่าอะไรจะเลือกเรียนอะไรจึงมาลงเรียนในสาขานี้โดยไม่มีเป้าหมายและขาดแรงจูงใจ เพื่อนหรือสมาชิกในกลุ่มก็เรียนอ่อนเหมือนกันนี้ทำให้นักเรียนมีทัศนคติในการเรียนของนักเรียนสาขาวิชานี้จึงต่ำมาก

ผลการศึกษาครั้งนี้ไม่พบว่าทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศสต่างจากนักเรียนสาขาวิทย์-คณิต ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนที่เลือกเรียนใน 2 สาขานี้จะเลือกด้วยความตั้งใจทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 สาขาสูง อีกทั้งเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในการเลือกเรียนทั้ง 2 สาขาจะอยู่ในระดับที่สูงกว่าสาขาอื่นซึ่งพิจารณาจากเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนทั้ง 2 สาขา พบว่าเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศสสูงใกล้เคียงกับสาขาวิทย์-คณิตแต่ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานต่ำที่สุด ซึ่งแสดงว่านักเรียนในสาขานี้ส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ยค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับสาขาอื่น

ด้านความวิตกกังวลในการเรียน : พบว่าพฤติกรรมการเรียนอีกด้านที่นักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-คณิตต่างจากนักเรียนสาขาวิชาภาษาไทย-สังคม คือพฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลในการเรียน โดยนักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-คณิตมีความวิตกกังวลในการเรียนสูงกว่านักเรียนสาขาวิชาภาษาไทย-สังคม เนื่องจากพื้นฐานสาขาวิชาอังกฤษ-คณิต มีลักษณะเป็นวิชาที่มีทั้งการคำนวณและทักษะทางภาษา ซึ่งนักเรียนที่เลือกเรียนจะไม่ถนัดหรือมีทักษะเท่านักเรียนสาขาวิชาคณิต-วิทย์ และ อังกฤษ-ฝรั่งเศส ทำให้นักเรียนที่เลือกเรียนสาขานี้วิตกกังวลกับทั้งวิชาคำนวณ และต้องท่องจำหลักไวยากรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ผู้วิจัยประมวลมาพบว่างานวิจัย

ที่ศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนมักศึกษากับบางเฉพาะวิชาที่เป็นวิชาคำนวณหรือวิชาที่ใช้ทักษะภาษาเช่นวิชาคณิตศาสตร์ วิชาภาษาอังกฤษ (Passawee. 2540 : 138-145)

ผลจากการวิจัยครั้งนี้พบว่านักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-คณิตมีคะแนนความวิตกกังวลในการเรียนสูงที่สุดในทุกสาขาแต่เป็นคะแนนเฉลี่ยที่ต่ำที่สุดในทุกด้านพฤติกรรมการเรียน ซึ่งแสดงว่าความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-คณิตอยู่ในระดับที่เหมาะสม ซึ่งนักเรียนควรมีความวิตกกังวลในระดับหนึ่งซึ่งสอดคล้องกับที่จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. (2543 : 62) กล่าวถึงความวิตกกังวลว่าถ้ามีมากเกินไปจะมีผลกระทบต่อกระบวนการคิดและกระบวนการเรียนรู้ โดยเฉพาะบุคคลที่มีมากจนควบคุมไม่ได้ก็จะเป็นอุปสรรคกับการเรียน ถ้ามีน้อยเกินไปจะทำให้ขาดความพยายาม ไม่กระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ ดังนั้นการจัดการความวิตกกังวลควรให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาล่าเรียน

ส่วนที่ 2 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ทั้งในกลุ่มรวม และจำแนกตามสาขาวิชา เพื่อตอบจุดมุ่งหมายข้อที่ 3 และค้นหาองค์ประกอบพฤติกรรมทางการเรียนที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ในแต่ละสาขาวิชา เพื่อตอบจุดมุ่งหมายข้อที่ 4 มีความเกี่ยวข้องกันผู้วิจัยจึงขออภิปรายไปพร้อมกันดังนี้

จากสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งว่าพฤติกรรมการเรียนแต่ละด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ยกเว้นด้านความวิตกกังวลในการเรียนที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษพบว่าพฤติกรรมการเรียนแต่ละด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกด้าน รวมทั้งด้านความวิตกกังวลทางการเรียนด้วยซึ่งแสดงว่าพฤติกรรมการเรียนด้านความวิตกกังวลในการเรียนไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

ผลการวิจัยที่พบว่าพฤติกรรมการเรียนในแต่ละด้าน (ยกเว้นด้านความวิตกกังวล) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มรวมทุกสาขาวิชาอย่างมีนัยสำคัญอย่างน้อยที่ระดับ.05 (ค่า r อยู่ระหว่าง .18 ถึง .43) มีความสอดคล้องกับที่แมคคีย์ และคณะ (Albili. 1997 : 172 ; citing Mc Keachie, et. Al. 1985) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์ในการศึกษาหรือพฤติกรรมการเรียนของLASSI กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 193 คน แล้วพบว่ากลยุทธ์ในการศึกษามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างน้อยที่สุดที่ระดับ .05 ($r = .38$) และสอดคล้อง

คล้องกับงานวิจัยของ ลินด์เนอร์และแฮร์ริส (จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. 2543 : 3 ; อ้างอิงจาก Lindner & Harris. 1992 : 29-37) ที่ได้ประเมินการจัดระเบียบกลยุทธ์หรือพฤติกรรมการเรียนรู้ พบว่ามีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) โดยกลยุทธ์หรือพฤติกรรมการเรียนรู้ในด้านย่อยมีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) สูงมาก ($r = .44$ ถึง $.48$) ยกเว้นเพียง 2 ด้านที่มีค่า $r = .30$ และ $.38$ ซึ่งเขาสรุปว่ากลยุทธ์หรือพฤติกรรมการเรียนรู้มีความสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก ผลการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นนั้นแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมการเรียนรู้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้เหมาะสมก็มีแนวโน้มจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย ส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้ไม่เหมาะสมจะมีแนวโน้มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

สำหรับผลการวิจัยที่พบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านความวิตกกังวลในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ว่าจะต้องมีความสัมพันธ์ทางลบนั้น อาจมีสาเหตุจากงานวิจัยที่ผู้วิจัยประมวลมานั้นเป็นความวิตกกังวลทางการเรียนที่มากเกินไประดับที่เหมาะสม เช่น งานวิจัยของเพ็ญสุตา. (Pensuda. 2540 : 118-124) พบว่านักเรียนที่มีความวิตกกังวลทางการเรียนสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่มีความวิตกกังวลทางการเรียนปานกลางและต่ำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เนื่องจากความวิตกกังวลในการเรียนนั้นถ้ามีความวิตกกังวลทางการเรียนในระดับที่พอเหมาะเป็นเสมือนแรงขับเคลื่อนให้อินทรีย์เกิดพลังที่จะกระทำพฤติกรรมซึ่งมีส่วนช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ ถ้าไม่มีความวิตกกังวลเลยก็จะขาดแรงกระตุ้นหรือแรงจูงใจ แต่ถ้ามีมากเกินไปก็จะเป็นการขัดขวางการเรียนรู้ (เชต บุญมี. 2541 : 25) และเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนรู้ทั้ง 10 ด้านพบว่าคะแนนเฉลี่ยด้านความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนทั้งในกลุ่มรวมและในแต่ละสาขาวิชานั้นมีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดคือมีค่าระหว่าง 2.40 ถึง 2.79 ซึ่งอยู่ในระดับต่ำกว่าค่ากลางของมาตรวัดซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง 1 ถึง 5 ดังนั้นจึงทำให้ผลการวิจัยพบว่าความวิตกกังวลในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

จากการวิจัยครั้งนี้แม้จะพบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ทั้ง 10 ด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มรวม แต่พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่ามีเพียง 3 ด้านคือ ด้านการใช้เทคนิคต่าง ๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ด้านความวิตกกังวลในการเรียน และด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน โดยร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 28 ($R^2 = .28$) ดังนั้นเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนที่ดีนั้น ครูประจำชั้น ครูแนะแนว หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องจึงควรสนับสนุนให้นักเรียนมีการ ปรับพฤติกรรมการเรียนให้เหมาะสม โดยนอกจากการสอนวิชาหลักแล้ว ควรมีการสอนเทคนิคใน การปรับพฤติกรรมการเรียนต่าง ๆ เช่นการใช้เทคนิคต่าง ๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนให้ เหมาะสมกับวิชาหรือกิจกรรมที่เรียน ควรจัดการความวิตกกังวลในการเรียนให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม รวมทั้งการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน โดยเฉพาะนักเรียนที่เรียนตาม ไม่ทันเพราะพฤติกรรมการเรียนทั้ง 3 เป็นตัวทำนายว่าเมื่อพฤติกรรมการเรียนดี นักเรียนก็จะมีผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนดีด้วย

เมื่อพิจารณาในแต่ละสาขาวิชาพบว่าพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ต่างกัน ดังนี้

นักเรียนสาขาวิชาวิทย์ - คณิตมีพฤติกรรมการเรียนเพียง 2 ด้านเท่านั้นที่สัมพันธ์กับผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนคือด้านความวิตกกังวลในการเรียนและด้านกลยุทธ์ในการสอบและการ เตรียมตัวสอบโดยมีด้านกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบตัวเดียวที่สามารถทำนายผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ทั้งนี้ น่าจะเกิดจากการที่วิชาพื้นฐานของนักเรียนในสาขานี้เป็นวิชา คำนวณ เช่นคณิตศาสตร์ วิชาฟิสิกส์ วิชาเคมี ซึ่งต้องใช้ทักษะในการจดจำกฎ หรือสูตรในการ คำนวณแล้ว จำเป็นอย่างยิ่งที่นักเรียนจะต้องมีทักษะในการทำข้อสอบต่างๆ เพื่อเพิ่มทักษะในการ เรียนและการเตรียมตัวสอบเพราะเนื้อหาวิชาเรียนรู้กับสิ่งที่เป็นนามธรรมทำให้นักเรียนเข้าใจยาก นอกจากนี้แต่ละวิชาที่นักเรียนสาขานี้ต้องเรียนยังเป็นวิชาพื้นฐานของวิชาต่อไปด้วย ทำให้นักเรียน ต้องตั้งใจ มีสมาธิ และเอาใจใส่ต่อการเรียนมากกว่านักเรียนในสาขาอื่นๆ ซึ่งสามารถอ่านและทบทวนบทเรียนเองด้วย

นักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-คณิตมีพฤติกรรมการเรียน 8 ด้านจาก 10 ด้านสัมพันธ์กับผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญอย่างน้อยที่ระดับ.05 ยกเว้นด้านความวิตกกังวลในการเรียน และกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบ แต่ตัวแปรที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีเพียงตัวเดียวคือการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ซึ่งสามารถทำนายได้ร้อยละ 62 เนื่องจากสาขานี้มีลักษณะผสมระหว่างพื้นฐานวิชาคำนวณ และภาษา แต่ไม่ซับซ้อน เท่ากับสาขาวิชาวิทย์ - คณิตและสาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศส นักเรียนสาขานี้เน้นภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สองซึ่งเป็นภาษาที่นักเรียนได้เรียนอย่างต่อเนื่องมาตลอดเหมือนวิชาคณิตศาสตร์ทำ ให้นักเรียนมีพื้นฐานความรู้และทักษะอยู่แล้ว การเรียนสาขานี้จึงเป็นการต่อยอดความรู้ให้เพิ่ม มากขึ้น ดังนั้นการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้นัก

เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี เพราะเป็นกลยุทธ์หรือพฤติกรรมการเรียนหนึ่งที่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้ง่ายและเข้าใจได้มากยิ่งขึ้น

นักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศสมีพฤติกรรมการเรียนเพียง 2 ด้านเท่านั้นที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือด้านทัศนคติทางการเรียนและด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน โดยมีทัศนคติทางการเรียนตัวเดียวที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะนักเรียนสาขานี้ตั้งใจเลือกเรียนสาขานี้โดยเฉพาะและมีเป้าหมายในการเรียนภาษาโดยเฉพาะภาษาฝรั่งเศสเพราะนักเรียนที่เลือกเรียนสาขาวิชานี้โดยส่วนใหญ่ไม่มีพื้นฐานภาษาฝรั่งเศสมาก่อนแต่เลือกเรียนเพราะชอบและต้องการใช้ภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สามารถนอกเหนือจากภาษาอังกฤษที่นักเรียนจะเคยเรียนมาก่อน

ส่วนนักเรียนสาขาวิชาภาษาไทย-สังคมมีพฤติกรรมการเรียนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนถึง 5 ด้าน คือด้านแรงจูงใจในการเรียน ด้านการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน ด้านกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ ด้านการการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนและด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน แต่ตัวแปรในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีเพียงตัวเดียวคือด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน ซึ่งแสดงว่าพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับภาษาและมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้ผู้วิจัยคาดว่าน่าจะเป็นเพราะวิชาที่เกี่ยวข้องกับภาษานั้นต้องมีทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียนในภาษาที่เรียน และต้องท่องจำแบบแผนโครงสร้างภาษาและไวยากรณ์ ซึ่งเป็นพื้นฐานของบทเรียนขั้นต่อไป ทำให้นักเรียนจำเป็นต้องทบทวนและเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนเสมอ มิฉะนั้นแล้วจะเรียนบทเรียนต่อไปไม่เข้าใจ นอกจากนั้นสาขาวิชานี้เกี่ยวข้องกับวิชาสังคมซึ่งต้องมีความรอบรู้ และปรับข้อมูลข่าวสารให้ทันกับเหตุการณ์อยู่เสมอทำให้นักเรียนต้องมีการเตรียมตัวอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นพฤติกรรมการเรียนด้านนี้จึงควรมีการส่งเสริมให้กับนักเรียนสาขานี้เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่น่าสังเกตอย่างหนึ่งของพฤติกรรมการเรียนคือมีพฤติกรรมการเรียนอยู่ 5 ด้านที่ไม่สามารถเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มใดๆ ได้เลย แม้ว่าพฤติกรรมการเรียนทั้ง 5 ด้านนี้จะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งได้แก่ พฤติกรรมการเรียนด้านแรงจูงใจในการเรียน ด้านการจัดการเวลาในการเรียน ด้านการมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน ด้านกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ และด้านการเลือกใจความสำคัญและจดจำเนื้อหาบทเรียนที่สำคัญ สาเหตุอย่างหนึ่งที่ทำให้พฤติกรรมการเรียนทั้ง 5 ด้านนี้ไม่สามารถเป็นตัวแปรทำนายได้ อาจเป็นเพราะว่าตัวแปรพฤติกรรมทางการเรียนทั้ง 5 ด้านนั้นมีความสัมพันธ์สูงกับตัวแปรอีก 5

ด้านที่สามารถทำนายได้ เช่นในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสาขาอังกฤษ-คณิตพบว่าด้านการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนเป็นตัวทำนายมีความสัมพันธ์สูงกับด้านแรงจูงใจในการเรียน ($r = .71$) และด้านกระบวนการสร้างและใช้ความรู้ ($r = .61$) ดังนั้นเมื่อด้านการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนเข้าสมการแล้ว ด้านแรงจูงใจในการเรียน และด้านกระบวนการสร้างและใช้ความรู้จึงไม่สามารถเข้าสมการทำนายได้อีก ส่วนในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสาขาภาษาไทย-สังคมพบว่าด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนเป็นตัวทำนายมีความสัมพันธ์สูงกับด้านการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ($r = .74$) และด้านแรงจูงใจในการเรียน ($r = .71$) ดังนั้นเมื่อด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนเข้าสมการแล้วด้านการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน และด้านแรงจูงใจในการเรียนจึงไม่สามารถเข้าสมการทำนายได้อีก เป็นต้น (ดูเพิ่มเติมได้จากภาคผนวก ข.) ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของพรุสและคณะ (Prus, et. al. 1995 : 14) ศึกษาพบว่าพฤติกรรมการณ์เรียนบางด้านที่มีค่าสหสัมพันธ์กันสูงมากเมื่อพฤติกรรมการณ์เรียนด้านใดเป็นตัวทำนายได้พฤติกรรมการณ์เรียนด้านที่เหลือจะไม่สามารถเป็นตัวทำนายได้อีก เช่นพฤติกรรมการณ์เรียนด้านแรงจูงใจในการเรียนกับด้านทัศนคติทางการเรียน ($r = .41$) และพฤติกรรมการณ์เรียนด้านกระบวนการสร้างและใช้ความรู้กับด้านการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ($r = .57$)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

จากผลการศึกษาพบว่าพฤติกรรมการณ์เรียน 5 ด้านที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ซึ่งได้แก่ ด้านกลยุทธ์ในการสอบและการเตรียมตัวสอบสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักเรียนสาขาวิชาวิทย์-คณิต ด้านการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียนสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-คณิตและกลุ่มรวม ด้านทัศนคติทางการเรียนสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักเรียนสาขาวิชาอังกฤษ-ฝรั่งเศส ด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักเรียนสาขาวิชาภาษาไทย-สังคมและกลุ่มรวม และด้านความวิตกกังวลในการเรียนสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มรวม ดังนั้นครูแนะแนวและอาจารย์ประจำชั้นควร

ส่งเสริมพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนที่เรียนอ่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี และเป็นการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีให้มากขึ้นสำหรับนักเรียนที่เรียนดีอยู่แล้ว

อย่างไรก็ตามพฤติกรรมการเรียน 5 ด้านที่เหลื้อมก็มีความสำคัญเช่นกัน เพราะผลจากงานวิจัยพบว่ามีความสัมพันธ์กันสูง กับพฤติกรรมการเรียนอีก 5 ด้านที่สามารถทำนายได้ เช่นในกลุ่มรวมพฤติกรรมการเรียนด้านแรงจูงใจในการเรียนกับด้านการใช้เทคนิคต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ด้านการทดสอบตนเอง ทบทวน และเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน พฤติกรรมการเรียนด้านการจัดการเวลาในการเรียนกับด้านความวิตกกังวลในการเรียน สรุปได้ว่าพฤติกรรมการเรียนทุกด้านยังสามารถพัฒนาได้อีก (ซึ่งพิจารณาได้จากค่าเฉลี่ยในแต่ละด้านไม่ค่อยสูง) ส่วนด้านความวิตกกังวลในการเรียนควรให้อยู่ในระดับที่พอเหมาะ

2. ข้อเสนอแนะของการวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 งานวิจัยครั้งนี้พบอุปสรรคในการรวบรวมข้อมูลเรื่องเกรดเฉลี่ย เนื่องจากนักเรียนจำเกรดเฉลี่ยของตนเองไม่ได้ทำให้ข้อมูลส่วนนี้ไม่ครบถ้วน ดังนั้นงานวิจัยครั้งต่อไปก่อนทำการเก็บข้อมูลควรขอให้อาจารย์ที่ปรึกษาหรืออาจารย์แนะแนวแจ้งเกรดเฉลี่ยหรือคะแนนสะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่จะทำการเก็บข้อมูลก่อน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในแต่ละสาขาคงจะมีปริมาณมากกว่านี้และมีจำนวนใกล้เคียงกันเนื่องจากตัวแปรและสถิติที่ใช้ในการวิจัย เช่น Correlation และ Multiple Regression ควรใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีปริมาณมาก เช่นแต่ละกลุ่มตัวอย่างย่อยควรมีจำนวนอย่างน้อย 100 คน (อย่างน้อย 10 คน : 1 ตัวแปรทำนาย)

2.3 เนื่องจากงานวิจัยครั้งนี้เป็นเพียงกรณีศึกษากับโรงเรียนเพียงโรงเรียนเดียว การทำวิจัยครั้งต่อไปจึงควรทำการเปรียบเทียบ สาขาวิชา ชั้นปี และกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนอื่นๆ เพื่อให้งานวิจัยด้านนี้มีข้อมูลเปรียบเทียบมากขึ้น และถ้าศึกษากับกลุ่มตัวอย่างจากหลายๆโรงเรียนควรใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบมาตรฐานเช่น National Test แทนเกรดเฉลี่ยเพื่อให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาจากเกณฑ์เดียวกัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กึ่งกาญจน์ ปานทอง. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาตามโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ (กศ.บป.) คณะวิทยาการจัดการ โปรแกรมวิชานิติศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร กรุงเทพมหานคร. ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ก่อ สวัสดิพานิชย์. (2525). คู่มือในการสร้างประสิทธิภาพในการเรียน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ ศาสนา.
- ขวัญเรือน อาชวิบูลย์. (2527, ตุลาคม - ธันวาคม). การวิเคราะห์การศึกษามัธยมในประเทศไทย. วารสารครุศาสตร์. 13 : 67
- จารุพร สูงสว่าง. (2524). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ แบบเบ็ดเสร็จระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2523 ใน จังหวัดนครสวรรค์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. (2543). รายงานการวิจัยเรื่องการเรียนรู้และกลยุทธ์ในการศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ.
- จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์; และ เสกสรรค์ ทองคำบรรจง. (2541). รายงานการวิจัยเรื่องปัจจัย เหตุที่ทำให้ศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญมีสภาพร่อพินิจ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ.
- จรัสรัตน์ หอมจันทร์. (2536). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนและความวิตกกังวลในการ เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่รับการสอนด้วยวิธีการกระบวนการเขียน ของเคลลีกับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู. ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชัยนาถ นาคบุปผา. (2529, สิงหาคม). พื้นฐานความเข้าใจเกี่ยวกับแรงจูงใจ. ครุปริทัศน์ : 54 - 58.
- เชต บุญมี. (2541). การเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตาม ทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนัก เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดม่วงคัน อำเภอโพธิ์ทอง จังหวัดอ่างทอง.

- ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ดารารพร ชื่อเอียรสกุล. (2540). การเปรียบเทียบผลการใช้สัญญาเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสมุทรสาครวิทยาลัย จังหวัดสมุทรสาคร. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงใจ สุเพ็ญ. (2539). ผลการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้การเขียนย่อความที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันราชภัฏจันทรเกษม. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ✓ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดปราจีนบุรี. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.✓
- ทิพาวดี เอมะวรรณนะ. (2529). เรียนให้เก่งในมหาวิทยาลัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไอ.เอส. พรินติ้งเฮ้าส์.
- ธัญญา ล้มเจริญ. (2539). ผลการเรียนรู้เพื่อรอบรู้วิชาคณิตศาสตร์ต่อการเปลี่ยนแปลงความถนัดทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (คณิตศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธาริณี เจียรวัฒนะ. (2531). พฤติกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมผลสำเร็จในการเรียนวิทยาศาสตร์ตามการรับรู้ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์สูง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ธีรยุทธ เสนีย์วงศ์ ณ. ออยุธยา. (2525). พฤติกรรมในการเรียนการสอน. ในเอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมกรสอนประถมศึกษาหน่วยที่ 6-10. : 33. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดพันธ์พิบลิชชิง.
- นภาพร เมฆรักขวนิช. (2514). ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยนิสัยในการเรียน ทักษะคิดในการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- บุญชม ศรีสะอาด. (2524). รูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียน. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประหยัดศรี เกื้อนศิริ. (2536). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยมิชชั่น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2530). สุขภาพจิตเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: บัณฑิตการพิมพ์.
- พิกุล วงศ์ก่อม. (2534). กลวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และเขตการศึกษา 9. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิไลวรรณ แดงขาว. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัจจัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปิญญู สาร. (2531). ลอกทฤษฎีฝรั่งในวงการศึกษ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รุ่งทิวา จักรกร. (2527). วิธีสอนทั่วไป. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.
- วัชร บุรณสิงห์. (2526). การเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ. วารสารรามคำแหง. (ฉบับพิเศษ) : 48-54.
- ✓วันชัย ดนัยตโนมุต. (2536). คุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดปทุมธานี. ปรินูญานิพนธ์ จท.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร. ✓
- วิชชุดา เดียวกุล. (2528). ผลการใช้กิจกรรมแนะแนวกลุ่มต่อนิสัยในการเรียน และทัศนคติทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิบูลลักษณ์ ธรรมลักขณา. (2526). ผลการฝึกวิวัฒนาการตนเองที่มีต่อความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วิรัตน์ บัวขาว. (2537, มีนาคม - เมษายน). เวลา : ทรัพยากรที่สำคัญของผู้บริหาร. วารสารเพิ่ม
ผลผลิต. 33(2) : 26-27.

ศรีประเสริฐ ศรีนิล. (2539). ผลของการใช้หลักการเรียนเพื่อรู้แจ้งที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ด้อยสัมฤทธิ์และมี
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน โรงเรียนวัดลานบุญ เขตลาดกระบัง สังกัด
กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ศศวรรณ เทศศรีเมือง. (2535). การเปรียบเทียบผลการควบคุมตนเองและการชี้แนะที่มีต่อ
ความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน
ราชินูทิศ จังหวัดอุดรธานี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สงัด อุทรานันท์. (2525). การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ. กรุงเทพฯ คณะครู-
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมโภชน์ เข้มมสุภาจิต. (2526). การปรับตัวพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2535). แผนการศึกษาแห่งชาติ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
พินิจพิบลิจ.

สิงห์ ไทยวงศ์. (2540). ผลการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวทางทฤษฎี
พิจารณาเหตุผลอารมณ์พฤติกรรมต่อยุทธวิธีการเรียน และระดับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนักศึกษาที่มีสถาน ภาพรอพิณิจ. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยา
การให้คำปรึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.

สิริพร ดาวัน. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี. ปรินญานิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุกัญญา แยมยิ้ม. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเรียนของหลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่าย
เอกสาร.

สุชา จันทรเอม; และสุรางค์ จันทรเอม. (2518). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: แพรวพิทยา.

- สุดฤทัย มุขยวงศา. (2528). ผลของการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยแนวความคิดแบบพิจารณาความเป็นจริงที่มีต่อนิสัยและทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุปราณี สนิธิรัตน. (2530). วิธีเพิ่มสมรรถภาพในการเรียน. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุปรียา อินทวิโรทัย. (2529). ผลของการใช้แม่แบบในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนและทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคมกรุงเทพฯ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุมานัน รุ่งเรืองธรรม. (2522). กลวิธีการสอน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.
- สุวิมล เด่นสุนทร. (2525). ตัวแปรด้านจิตวิทยาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวิมล ร่วงวานิช. (2523). สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างองค์ประกอบด้านเชาว์ปัญญา ปัญหาส่วนตัว นิสัยและทัศนคติทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- โสภา ชูพิชัยกุล. (2518). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรมการศาสนา.
- โสภา มะเครือสี. (2537). การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการวางแผนใจเป็นกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักศึกษาหลักสูตรระยะสั้นวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- หทัย ดันหยง. (2530). จุลสารหมายเลข 6 การสอนความคิดรวบยอด. กรุงเทพมหานคร: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อรพินธ์ ชูชม. (2522). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิม สภาพแวดล้อมทางบ้าน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- อัจฉรา สุขารมณ; และอรพินทร์ ชูชม. (2530). การศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เอนกกุล กรี่แสง. (2520). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิชเนศ.
- เอมอร จังศิริพรปกรณ์. (2542, มกราคม-มิถุนายน). ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วารสารวิทยาลัยคริสเตียน. 5(1) : 28-54.
- Albaili, M. A. (1997, January). Differences among Low, Average and High Achieving College Students on Learning and Study Strategies. *Educational Psychology*. 17: 172.
- Anastasi, Anne. (1976). *Psychological Testing*. 4th ed. New York: Mac Millan.
- Briggs, Richard D.; Tosi, Donala J. ; & Morley, Rosemary M. (1971, April). Study Habits Modification and Its Effect on Academic Performance : A Behavioral Approach. *Journal of Educational Research*. 64 : 347–350.
- Carr, Deborah Ann. (1989, December). The Effects of Student-Generated Paragraph Summaries on Reading Comprehension. *Dissertation Abstracts International*. 50
- Cegelka, Patricia Thomas ; & Berdine, William H. (1995). *Effective Instruction for Students with Learning Difficulties*. New York: Allyn and Bacon. (6) : 1613 – A.
- Devine, T.G. (1987). *Teaching Study Skills*. Boston: Allyn and Bacon.
- Eary, Conneray. (1998, January). An Examination of the Effects of Selected Strategic Learning Variables on Trainees' Performance in an Army NCO Academy. *DAI-A* 58/07, P.2491.
- Eckholdt, Christopher Scott. (1999, March). The Relationship among Testwiseness, Test Anxiety and Study Strategies. *DAI-A* 59/09, P.3346. Guildford, J. P. (1959). *Personality*. New York: Mc Graw-Hill.
- Harris, A.J.; & Sipay, E.R. (1990). *How to Increase Reading Ability: a Guide to Developmental and Remedial Methods*. 9th ed. New York: Longman.

- Hartley, J., & Daives, I. K. (1978, March). Notetaking: A critical review. *Programmed Learning and Educational Technology*. 15 : 207-224.
- Holton, Gerald. (1973). *Introduction To Concepts and Theories in Psychology*. Massachusetts: Addison Westly.
- Jacobson, D. R. (1989). *The Effects of Taking Class Notes Using Cornell Method on Students' Test Performance and Notetaking Quality*. Unpublished doctoral dissertation, University of Oregon.
- Jonathan Anderson; et al. (1969). *Study Methods A Practical Guide*. Sydney: McGraw-Hill.
- Judith L. Irvin & Elaine O. Rose. (1995). *Starting Early with Study Skills A Week-by-Week Guide for Elementary Students*. Massachusettes: Allyn and Bacon.
- Khan, S.B. (1969, June). Effective Correlated of Academic Achievement. *Journal of Educational Psychology*. 60 : 216-221.
- Kiewra , K. (1984). Acquiring Effective Notetaking Skills: an Alternative to Professional Notetaking. *Journal of Reading*. 27 (4) : 299-.....
- Kiewra, K. A. (1985, August). Investigating Notetaking and Review : a Depth of Processing Alternative. *Educational Psychologist*. 20 : 23-32.
- Koivo, Anne Piblak. (1983, February). The Relationship of Student Perceptions of Study Habits and Attitudes Based on Differences in Sex, Grade, and Academic Achievement. *Dissertation abstracts International*. 43 : 2624-A.
- Lahaderne, Henritette M. (1968, October). Attitudinal and Intellectual Correlates of Attention : A Student of Four-Sixth Grade Classroom. *The Journal of Educational Psychology* 59 : 320-324.
- Levin, D.E. (1965). *The Prediction of Academic Performance : A Theoretical Analysis and Review of Research*. New York: Russell Sage Foundation.
- Linda K. Linville. (1994). *Academic Skills Achievement Program*. California : Irwin Mirror Press.
- Lindner, R. W.; & Harris, B. (1992, February). Self-Regulated Learning : Its assessment and Instructional Implications. *Educational Research Quarterly*. 16 : 29-37.

- Maddox, Harry. (1965). *How to study*. the English Language Book Society. London.
- Mcclelland, David C.; & others. (1953). *The Achievement Motives*. New York: Applenton Century Crofts.
- Myer, Albert E. (1965, February). Risk Tasking and Academic Success and Their Relation to an Objective Measure of Achievement Motivation. *Educational and Psychological Measurement*. 25 : 335-363.
- Passawee Tintabut. (1998). *Relationships among Beliefs, Anxiety and Achievement in English Language Learning of Mathayom Suksa Five Students, Bangkok Metropolis*. Master Thesis M.Ed.(English). Bangkok: Graduate School Chulalongkorn University. Photo copied.
- Pensuda Juntun. (1998). *An Interaction of Learning Styles and Mathematics Anxiety on Mathematics Learning Achievement of Mathayom Suksa Three Students*. Master Thesis M.Ed. (Mathematics). Bangkok: Chulalongkorn University. Photo copied.
- Pinrich, P.R. (1995). Current Issues in Research on Self-Regulated Learning : A Discussion with Commentaries. *Educational Psychologist*. 30 : 171-172.
- Prus, J.; et. Al. (1995). The Learning and Study Strategies Inventory (LASSI) as a Predictor of First-Year College Academic Success. *Journal of the Freshman Year Experience*. 7(2) : 7-26.
- Rai, P.N. (1980, July). Achievement Motive in Low and High Achievement a Comparative Study. *Indian Educational Review*. 15 (3) : 117-122.
- Russell, Ivan L. (1969, February). Motivation for School Achievement Measurement and Validation. *The Journal of Educational Research*. 62 : 263-266.
- Rycroft, Charles. (1978). *Anxiety and Neurosis*. Harmondsworth: Penguin Books.
- Sarason, Seymour B.; & others. (1960). *Anxiety in Elementary School Children*. New York: John Wiley and Sons.
- Schaefer, Barbara A. (1999, Fall). Learning Behavior and Intelligence as Explanation for Children's Scholastic Achievement. *Journal of School Psychology*. 37 (3) : 299-313.

- Stevenson, R.E.; & B. Adam. (1969, April). Effect of Anxiety on Timed and Untimed Intelligence Test. *Journal of Personality*. 32 : 24-28.
- Sticht, T. G., & James, J. H. (1984). Listening and Reading In P.D. Pearson (Ed.) *Handbook of Reading Research*. New York: Longman.
- Taylor, Barry P. (1984). *Content and Written Form : A Two – Way Street*. edited by Sandra Mckay. Massachusetta.: Newbury House Publishers.
- Tyler, Leona E. (1964). *The Psychology of Human Differences*. 3rd ed. New York: Appleton-Century.
- Weinstein, Claire E.; Palmer, R. David; & Schulte, Ann C. (1987). *Learning and Study Strategies Inventory (LASSI)*. Florida: H&H.
- Winograd, P. N.; & Bridge, C. A. (1986). *The Comprehension of Important Information in Written Prose*. New-Ark, DE: International Reading Association.
- Zimmerman, B.J.; & Matinez –Pons M. (1988, June). Construct Validation of a Strategy Model of Student Self- Regulated Learning. *Journal of Education Psychology*, 80 (3) : 284-290.

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษา

คำแนะนำ แบบสำรวจนี้ต้องการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ซึ่งแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ

1. ส่วนของข้อมูลทั่วไป ให้นักเรียนใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่เป็นจริง และเติมข้อความตามความเป็นจริง

2. ส่วนของแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน ให้นักเรียนใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องข้อความที่สอดคล้องกับตัวนักเรียนมากที่สุด

สำหรับข้อมูลที่นักเรียนตอบไม่มีผลใด ๆ ต่อตัวนักเรียน และการนำเสนอข้อมูลจะเป็นไปโดยภาพรวม จึงขอให้นักเรียนตอบทุกข้อโดยเฉพาะเกรดเฉลี่ยเพราะมีผลต่อการคำนวณค่าทางสถิติ นอกจากนี้ขอให้นักเรียนตอบตามความเป็นจริง และพยายามเลี่ยงคำตอบข้อ "ไม่แน่ใจ"

1. แบบสำรวจข้อมูลทั่วไป

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. เกรดเฉลี่ยสะสม _____

3. สาขาวิชา

☐ วิทยา - คณิต

☐ อังกฤษ - คณิต

☐ อังกฤษ -

ฝรั่งเศส

☐ ภาษาไทย - สังคม

☐ อื่นๆ โปรดระบุ _____

2. แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

ข้อความ	ไม่จริงเลย	ไม่ค่อยจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างจริง	จริงที่สุด
1. ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลว่าข้าพเจ้าจะสอบตก					
2. ขณะจดคำบรรยาย ข้าพเจ้าสามารถแยกแยะข้อมูลที่สำคัญได้					
3. ข้าพเจ้าพบว่ามันเป็นการยากที่ต้องเรียนตามตารางเรียน					
4. ข้าพเจ้ามักรวมกลุ่มเพื่อนเพื่อทบทวนบทเรียนกัน					
5. ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าจะเรียนจบหรือไม่ ตราบใดที่ข้าพเจ้าสามารถหาแฟนได้					
6. ในช่วงเวลาเรียนข้าพเจ้ามักคิดถึงสิ่งอื่น ไม่					

ข้อความ	ไม่จริงเลย	ไม่ค่อยจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างจริง	จริงที่สุด
ได้สนใจในสิ่งที่กำลังเรียนอยู่					
7. วิธีหนึ่งที่ข้าพเจ้าช่วยในการเรียนคือสังเกตการใช้ตัวเอนและการขึ้นหัวข้อใหม่ในตำราเรียน					
8. ขณะที่ฟังคำบรรยาย ข้าพเจ้าสามารถแยกประเด็นหลักได้					
9. ข้าพเจ้าจะหมดกำลังใจเมื่อผลการเรียนไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง					
10. ข้าพเจ้าสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จทันเวลา					
11. ปัญหาภายนอกโรงเรียน เช่น เรื่องความรัก เรื่องการเงิน เรื่องความขัดแย้งภายในครอบครัว เป็นสาเหตุให้ข้าพเจ้าไม่สนใจต่อการเรียน					
12. ข้าพเจ้าพยายามคิดอย่างละเอียดถึงหัวข้อที่เรียนว่า ข้าพเจ้าควรได้เรียนรู้อะไรจากบทเรียนมากกว่าการอ่านผ่านๆ					
13. ถึงแม้เนื้อหาบทเรียน น่าเบื่อ หรือไม่น่าสนใจ ข้าพเจ้าก็จะพยายามเรียนจนจบชั่วโมง					
14. วิชาที่เรียนส่วนใหญ่ไม่ใช่วิชาที่ข้าพเจ้าสนใจ					
15. ข้าพเจ้าสามารถนำวิชาที่เรียนมาเชื่อมโยงกับวิชาอื่นได้					
16. ข้าพเจ้ามาเรียนโดยไม่มีการเตรียมตัวก่อนมาเรียน					
17. ในการเตรียมตัวสอบ ข้าพเจ้ามักลองคิดตั้งคำถามและตอบเอง					
18. ข้าพเจ้าไม่เข้าชั้นเรียนเมื่อมีโอกาสให้ทำได้					
19. การขีดเส้นใต้ข้อความในบทเรียนมีประโยชน์ต่อการทบทวนบทเรียนของข้าพเจ้า					
20. ข้าพเจ้าเตรียมตัวสำหรับการสอบเสมอ					
21. ขณะทบทวนบทเรียน ข้าพเจ้ามักลองตั้งคำถามที่อาจจะออกข้อสอบ					
22. ข้าพเจ้าจะอ่านหนังสือเฉพาะเวลาใกล้สอบเท่านั้น					

ข้อความ	ไม่จริงเลย	ไม่ค่อยจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างจริง	จริงที่สุด
23. ข้าพเจ้าสามารถนำวิชาที่เรียนมาประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวัน					
24. ข้าพเจ้านำสมุดจดคำบรรยายเปรียบเทียบกับของคนอื่นๆ เพื่อให้แน่ใจว่าสมุดของข้าพเจ้าถูกต้องสมบูรณ์					
25. ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดในขณะที่เรียน					
26. ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนก่อนเข้าเรียนครั้งต่อไป					
27. ข้าพเจ้าไม่สามารถสรุปสาระที่ข้าพเจ้าได้ฟังจากการบรรยาย หรืออ่านจากหนังสือได้					
28. ข้าพเจ้าเรียนอย่างหนักเพื่อให้ได้เกรดที่ดี แม้ว่าจะไม่ชอบวิชานั้น					
29. บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าควบคุมสิ่งที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่โรงเรียนได้น้อยมาก					
30. เมื่ออ่านหนังสือไปได้ระยะหนึ่ง ข้าพเจ้าจะหยุดเพื่อทำความเข้าใจกับสิ่งที่อ่านไปแล้ว					
31. ในการสอบข้าพเจ้ารู้สึกกังวลใจมากแม้ว่าจะเตรียมตัวมาอย่างดี					
32. ข้าพเจ้าสามารถนำสิ่งที่เรียนมาเรียบเรียงเป็นภาษาของข้าพเจ้าเอง					
33. ข้าพเจ้าสามารถอ่านหนังสือเรียนได้เป็นเวลานานโดยไม่รู้สึกเบื่อ					
34. เวลาเรียนหนังสือข้าพเจ้ามักประสบปัญหาเกี่ยวกับการทำความเข้าใจบทเรียน					
35. ข้าพเจ้ากังวลเมื่อต้องทำงานหลายๆอย่างให้เสร็จทันเวลา					
36. ปัญหาทางด้านการเรียนสำหรับข้าพเจ้าคือการผลัดวันประกันพรุ่ง					
37. ขณะเรียน ข้าพเจ้าตรวจสอบตนเองเสมอว่าเข้าใจในสิ่งที่อาจารย์กำลังสอนอยู่หรือไม่					
38. ข้าพเจ้าไม่สนใจเรียนวิชาอื่นนอกจากวิชาที่ต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยเท่านั้น					
39. ข้าพเจ้าไม่สามารถรวบรวมสมาธิได้ เพราะรู้สึกกระวนกระวาย หรืออารมณ์ไม่ดี					
40. ข้าพเจ้าพยายามโยงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ข้าพเจ้าเรียนรู้นี้ใหม่กับความรู้เดิม					

ข้อความ	ไม่จริงเลย	ไม่ค่อยจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างจริง	จริงที่สุด
ที่ข้าพเจ้ามีอยู่					
41. ถ้าข้าพเจ้าสอบได้คะแนนไม่ดี ข้าพเจ้าจะพยายามเรียนให้มากขึ้น					
42. ข้าพเจ้ามักทำงานที่ได้รับมอบหมายเมื่อใกล้ถึงกำหนดเวลาส่งงาน					
43. เป็นเรื่องยากสำหรับข้าพเจ้าที่จะสนใจจดจ่อกับการฟังบรรยาย					
44. ข้าพเจ้ามักทำบันทึกย่อเพื่อช่วยในการจำศัพท์ กฎ หรือสูตรต่าง ๆ					
45. ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเฉพาะวิชาที่ข้าพเจ้าชอบ					
46. ข้าพเจ้าออกแวกง่ายมากขณะเรียน					
47. การทำรายงานแต่ละครั้งข้าพเจ้าต้องศึกษาข้อมูลจากหลายแหล่งเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ทันสมัย					
48. ข้าพเจ้าใช้เวลาระหว่างชั่วโมงเรียนให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียน					
49. เมื่อเจอบทเรียนที่ยาก ข้าพเจ้าจะเลือกเรียนเฉพาะส่วนที่ง่ายเท่านั้น					
50. เมื่อข้าพเจ้าเรียนตามเพื่อนไม่ทัน ข้าพเจ้าก็จะปล่อยเลยตามเลย					
51. ข้าพเจ้าไม่ชอบกิจกรรมส่วนใหญ่ในชั้นเรียน					
52. ข้าพเจ้ามีปัญหาในการทำความเข้าใจกับคำถามในข้อสอบ					
53. เมื่อมีข้อสงสัยระหว่างเรียน ข้าพเจ้าจะถามอาจารย์ให้เข้าใจ					
54. ความกังวลว่าจะทำข้อสอบได้ไม่ดีนั้น รบกวนสมาธิในการสอบของข้าพเจ้า					
55. ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อหาบางวิชาเพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งใจฟังอย่างจริงจัง					
56. ข้าพเจ้าอ่านตำราเรียนที่ได้รับมอบหมายในวิชาต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ					
57. ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลมากเมื่อมีการสอบที่สำคัญ					
58. ข้าพเจ้าใช้เวลาในการทบทวนบทเรียน					

ข้อความ	ไม่จริงเลย	ไม่ค่อยจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างจริง	จริงที่สุด
น้อยเกินไป					
59. เมื่อได้ทำข้อสอบ ข้าพเจ้าพบว่าตนเองอ่านหนังสือมาไม่ตรงกับข้อสอบ					
60. มันเป็นการยากสำหรับข้าพเจ้าที่จะตัดสินใจอะไรในบทเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องขีดเส้นใต้					
61. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเองไม่ค่อยมีสมาธิในการอ่านหนังสือ					
62. หลังจากเรียน ข้าพเจ้าพยายามจดเนื้อหาที่เรียนมาให้เป็นระเบียบเพื่อให้เข้าใจและจำได้ง่าย					
63. แม้ไม่ใช่ช่วงสอบ ข้าพเจ้าก็ยังรู้สึกกังวลและเครียดกับการเรียน					
64. ข้าพเจ้าไม่สามารถจำสูตร กฎ ไวยากรณ์ คำศัพท์ที่ใช้ในการสอบได้					
65. ข้าพเจ้ามักทดสอบตนเองเพื่อให้แน่ใจว่าข้าพเจ้าเข้าใจเนื้อหาในสิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังเรียน					
66. ข้าพเจ้ามีเวลาเตรียมตัวสอบไม่เพียงพอ					
67. ข้าพเจ้าพยายามจดคำบรรยายด้วยความเข้าใจของข้าพเจ้าเอง					
68. ในระหว่างเรียนข้าพเจ้าชอบคุยกับเพื่อน					
69. ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาที่สอนในชั้น ไม่มีคุณค่าที่จะเรียนรู้อะไรเลย					
70. ข้าพเจ้าตรวจสอบการบ้านที่ได้รับมอบหมายเพื่อทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียน					
71. การสอบที่ไม่ได้แจ้งล่วงหน้า ข้าพเจ้าจะทำไม่ได้ไม่ดี					
72. บ่อยครั้งในขณะที่เรียนข้าพเจ้ามักจะงงกับรายละเอียดและไม่สามารถเห็นภาพรวมทั้งหมดเพราะสนใจรายละเอียดมากเกินไป					
73. เมื่อมีการทบทวนกัน ข้าพเจ้าจะเข้าร่วมกลุ่มด้วย					
74. ข้าพเจ้าใช้เวลาค่อนข้างมากกับเพื่อนจนส่งผลเสียต่อการเรียน					
75. ข้าพเจ้ามักทำข้อสอบไม่ทันเวลา					

ข้อความ	ไม่จริงเลย	ไม่ค่อยจริง	ไม่แน่ใจ	ค่อนข้างจริง	จริงที่สุด
76. ข้าพเจ้าสามารถนำความรู้ที่มีอยู่ไปสร้าง ความเข้าใจในความรู้ใหม่					
77. ข้าพเจ้ามีความลำบากในการหาประเด็น สำคัญของเรื่องที่อ่าน					

ภาคผนวก ข
คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ตาราง 17 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่าง GPA กับ พฤติกรรมการเรียนทั้ง 10 ด้านในกลุ่มตัวอย่างรวม (N=173)

	GPA	ATT	MOT	TMT	ANX	CON	INP	SMI	STA	SFT	TST
ATT	.305**	1.000	.580**	.326**	.035	.498**	.335**	.170*	.431**	.437**	.273**
MOT	.361**		1.000	.466**	-.065	.511**	.561**	.324**	.659**	.665**	.244**
TMT	.220**			1.000	.423**	.673**	.218**	.197**	.335**	.364**	.400**
ANX	.225**				1.000	.379**	-.110	.187*	-.133	-.086	.459**
CON	.314**					1.000	.314**	.230**	.379**	.370**	.473**
INP	.280**						1.000	.204**	.628**	.610**	.165*
SMI	.178*							1.000	.137	.217**	.297**
STA	.433**								1.000	.703**	.208**
SFT	.411**									1.000	.197**
TST	.241**										1.000

** Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

* Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

ตาราง 18 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่าง GPA กับ พฤติกรรมการเรียนทั้ง 10 ด้านในกลุ่มนักเรียนสาขาวิทย์-คณิต (N=40)

	GPA	ATT	MOT	TMT	ANX	CON	INP	SMI	STA	SFT	TST
ATT	-.144	1.000	.556**	.279	-.043	.624**	.090	.398*	.287	.248	.260
MOT	.092		1.000	.489**	-.046	.517**	.487**	.503**	.512**	.595**	.336**
TMT	-.061			1.000	.387*	.771**	.207	.243	.126	.369*	.431**
ANX	.331*				1.000	.269	-.196	.182	-.302	.027	.409**
CON	-.027					1.000	.241	.378*	.262	.433**	.537**
INP	.118						1.000	.270	.631**	.557**	.234
SMI	.266							1.000	.489**	.408**	.513**
STA	.115								1.000	.591**	.313**
SFT	.164									1.000	.502**
TST	.410**										1.000

* Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

** Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

ตาราง 19 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่าง GPA กับ พฤติกรรมการเรียนทั้ง 10 ด้าน ในกลุ่มนักเรียนสาขา อังกฤษ-คณิต (N=31)

	GPA	ATT	MOT	TMT	ANX	CON	INP	SMI	STA	SFT	TST
ATT	.374*	1.000	.733**	.464**	.117	.454*	.426*	.484**	.540**	.527**	.234
MOT	.531**		1.000	.540**	-.038	.525**	.489**	.399*	.713**	.593**	.163
TMT	.457**			1.000	.553**	.746**	.256	.517**	.602**	.326	.611**
ANX	.051				1.000	.485**	-.082	.442*	.030	-.243	.725**
CON	.442*					1.000	.285	.677**	.560**	.170	.671**
INP	.412*						1.000	.534**	.605**	.600**	-.046
SMI	.408*							1.000	.445*	.175	.679**
STA	.788**								1.000	.670**	.170
SFT	.501**									1.000	-.188
TST	.232										1.000

* Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

** Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

ตาราง 20 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่าง GPA กับ พฤติกรรมการเรียนทั้ง 10 ด้านในกลุ่มนักเรียนสาขาอังกฤษ-ฝรั่งเศส (N=28)

	GPA	ATT	MOT	TMT	ANX	CON	INP	SMI	STA	SFT	TST
ATT	.420*	1.000	.483**	.321	.116	.667**	.320	.314	.342	.559**	.393*
MOT	.184		1.000	.579**	-.330	.469*	.488**	.367	.741**	.666**	.272
TMT	.207			1.000	.188	.546**	.113	.380*	.496**	.502**	.536**
ANX	.132				1.000	.319	-.051	.282	-.177	-.036	.538**
CON	.213					1.000	.250	.280	.312	.523**	.511**
INP	.080						1.000	.482**	.579**	.642**	.287
SMI	.098							1.000	.388*	.342	.656**
STA	.257								1.000	.800**	.404*
SFT	.407*									1.000	.408*
TST	.217										1.000

* Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

** Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

ตาราง 21 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่าง GPA กับ พฤติกรรมการเรียนทั้ง 10 ด้าน ในกลุ่มนักเรียนสาขา ภาษาไทย-สังคม (N=74)

	GPA	ATT	MOT	TMT	ANX	CON	INP	SMI	STA	SFT	TST
ATT	.229	1.000	.540**	.376**	.032	.422**	.385**	.044	.487**	.439**	.281**
MOT	.334**		1.000	.437**	-.004	.533**	.624**	.287*	.684**	.708**	.238*
TMT	.148			1.000	.457**	.676**	.282*	.106	.335**	.344**	.228
ANX	.114				1.000	.422**	-.093	.130	-.078	-.122	.308**
CON	.269*					1.000	.374**	.105	.398**	.374**	.346**
INP	.270*						1.000	.092	.642**	.618**	.182
SMI	.052							1.000	-.044	.177	.130
STA	.375**								1.000	.742**	.113
SFT	.449**									1.000	.143
TST	.040										1.000

* Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

** Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางพรศรี บรรณกุลโรจน์
วันเดือนปีเกิด	วันที่ 30 กันยายน 2514
สถานที่เกิด	เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	55/10 หมู่บ้าน ป.ผาสุข ซอย 7/1 ถนนบรมราชชนนี แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ 10170
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	Supervisor
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	บริษัท ประกันภัยศรีเมือง จำกัด อาคาร เอ็มไพร์ทาวเวอร์ ชั้น 40 สาทร กรุงเทพฯ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2525	ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนจารุพัฒนานุกูล
พ.ศ. 2529	มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปากน้ำวิทยาคม
พ.ศ. 2532	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย
พ.ศ. 2537	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (จิตวิทยา) มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์
พ.ศ. 2547	กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร